விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெம்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."--திருவள்ளுவர்

தோகுதி X || பிங்கள௵ ஆடி௴ :: 1917-௵ ஆக்ஸ்ட்௴ || பதுதி 2

மெய்க்குலம்

THE HERITAGE OF TRUTH

மெய்ம்மை வேதியன் விரதத் தூய்மையன்
விபுல வாண்மையன் நெறிவி லோதனன்
பொய்யில் நீதியன் புனித ஞானியன்
புகழ்க லைக்கெலாம் புகுமி டம்படர்
மையுள் ஐந்தொரீஇ முதலை வாழ்த்துறீஇ
மோட்ச லட்சணத் தருவ மாயெழீஇப்
பொய்யு மன்பினன் புகலும் வன்பினன்
புலத்தி யப்பெயர்ப் போத காதிபன்.

வேறு

சீலந் தயைசிறப்புச் சிந்தையுட னுண்டு
ஞாலந் தழைக்க நலம்பயக்கச்—சால
அறிவூட்டும் ஐயன் அடிபணிந்தான் அன்பு
செறியுஞ் சிறுவன் சிறந்து.

வேறு

"குவிந்த கைதலை மீதுறக் கூட்டி,
பவந்தொலை ஞானம் பயந்திடக் கேட்டி!
தவழ்ந்திடும் பால! நின் தாய்தந்தை யூர்பெயர்
குலநல மிவைதமைக் குறித்துண ராது,
தலக்கம ரிர்டெயும் பாலெனப் பயனிலா
தலைவுற ஞான மளித்தல் தகாது" எனத்
திகைத்தச் சிறுவன் சிற்றூர் உற்றுறீஇ,
"அன்னாய்! என்குலம், அதன்நலம், தந்தை
தன்பெயர் முதலா உரை" எனத் தண்கணீர்
உகுத்தரு அருவி உடைநனை தரமனந்
தகித்திட அலண்டு தம்பித்துப்
பதைத்தவள் தனை "அம்ம! அம்ம! என்னம்ம!
என்னிது?" எனக்கலங் கலறுறூஉம்
மைந்தனை மனந்தெளிந் தெடுத்து மார்பிற்
றழுவின ளாட்டினள் கெழுங்கண்ணெழுக்கினன்,
அழிந்துளங் கிழிந்திட விழ்பிதுங் கிடவுரை
குழம்பிட விழ்குரல் மொழிந்தன ளிற்றே:—

வேறு

"சொல்லுந் திறத்ததோ தோகையர் சூழ்ச்சிக்கு
வெல்லுந் திறத்தோ வினை, மைந்த!—சொல்லுந்
தகைத்தன் றெதற்"கென்றாள் தன்கீழ்மையுள்ளம்
திகைத்த துயரிற் சுழன்று.

"ஞானப் பெருந்தீபம் நாடி யுளமவிக்க
மானப் புலத்தியனை மன்னினேன்—ஊனமிலான்
கேட்ட மொழிக்குமொழி கூறக் கிழமையினாய்!
மூட்டமின் றுண்மை மொழி."
[ருந்தேன்
"கொண்டானை யற்றேன் கொடுவினையிற் பாய்ந்தி
உண்டான சுற்ற முறவற்றேன்—வண்டார்
மலர்க்குமுத மொத்த மகவ! நினைப் பெற்ற
வலர்க்கு முத லெத்தனைபேர் ஆற?"

என்றாள்; பதைத்தாள்; இழிமனம் புண்ணுக
நின்றாளை வாழ்த்திட்டு நீங்கினான்—கன்றானைக்
காணுங் கண்ணனைக் கண்டான் புலத்தியனும்
பூணுங் கருத்தன்பு பூண்டு.

வேறு
[ன்!
"தாயுண்டு; தந்தையிலை; தாசிகுலத் துதித்துமிலே
நோயுண்டு நிற்கும்ஏர்க்கும் நுண்ண றிவும்பெருமற்றே
நீயுண்டு நின்பாதம் நெடிதுமுள தெனதகத்தே
சேயுண்டு நானுனக்கென் செல்வழிக்குஞ் செல்வ
[முண்டே?"

வேறு

எனச்சிறு வன்சொலும் மனச்செறி வுணர்ந்து
மகிழ்ச்சியின் பொங்கி மடைதிறந் தென்ன,
புகழ்ச்சியின் வெள்ளப் புதுநீ ராட்டி
இகழ்ச்சியில் சிறுவனை இருகரத் தணைந்து,
"இன்ப வாரியின் எய்தி ன் செல்வ!
முற்பவ மொழிக்கு மூதுணர் வதுதான்
மறையவர் குலக்கே மாண்புடைத் தெனினும்,
குறையிற் குலர்க்கே கூடிடு மெனினும்,
புரையறு மனத்தின் புனித வாய்ம்மை
திரைதறு மோதச் செழுங்கடற் குலத்துச்
சிறுவ! நிற்கலால் செல்லுமற் றியார்க்கே!"
எனப்புலத் தியன் சொலத் தனமரந் தவசமாய்க்
குவிதாக் கரமவை குறையரக் கனவின்
"உண்மை யினுங்குல முளதே" என்னும்
திண்மைஆரியன் வாய்மையிற் செறிந்தெனம்
பாய்ந்த சிறுவனைப் பார்த்ததூஉம்,
வாய்ந்த மனளர் மதிப்ப துமாமே

விவேக போதினி

தொ. 10] பிங்கள௵ ஆடிமீ [ப. 2

வினைத் தூய்மை

THE IDEAL LIFE

தூஉய்மை யென்ப தவாவின்மை மற்று
வாஅய்மை வேண்ட வரும்—திருக்குறள்

இது மனிதவாழ்க்கைக்கும் பொருந்தும். சேதனாசேதன முணர்ந்துயர்வதே பிறப்பின் பெருமையாகும். இதற்கு அறிவின் முதிற்சியே ஆதாரம். அறிவும், நல்வினை, ஒழுக்கம், ஊக்கம், உண்மையி லுழைத்தல் இவைகளால் பெருமை பெறும். அவ்வாறு அறிவைத் தமது இச்சைகளின் செல்லவிடாது, அடக்கி, படாத்தினால் மறைக்கப்பட்ட குதிரை ராஜபாடையில் நேரே செல்வதுபோல, இருபக்கங்களிலும் இருக்கும் அதப்பாதாளங்களில் விழாது, யோகவழியிற் செலுத்துவதே மனிதப் பிறப்பின் திறமையாகும். ஆயினும் அவ்வாறு செய்வதற்குத் தனியாக விளங்கிக் காட்டிற் தவித்துக் கதிபெற வேண்டியதில்லை. சாதாரணமான லோக வியவஹாரங்களிலுமிருந்து, பற்றினால் ஏற்படும் ஆசைகளின் மயக்கங்களில் மயங்காது, செய்யும் வினைகளை நிஷ்பக்ஷமாகத் தருமவழியிற்செய்துஉண்மையிலீடுபட்டு, நிலைதவறாது நிற்குங் காலத்துஞ் செய்வதாகும். ''நடந்தாலு மிருந்தாலும் நவின்றாலுந் துயின்றாலு...மெஞ்ஞானி கமலவிலைப் புனல்போல்வான்'' என்ற ஆன்றோர் வாக்கு அவர்க்கே பொருந்தும். உலகிலிருந்தும் அதிற் சம்பந்தப்படாது வினைத்தூய்மையுடன் விளங்குவதே எப்பிறவிக்கும் தப்பற முத்தி நிலையர்கும். நிலைமை யடைவதற்கு மனமே ஆதாரமானதால், மனத்தின் பெருமையாலேயே முத்தி நிலைக்க நம் முன்னோர் நடந்த வழி நன்கறிவது நமக்கு இன்றியமையாததாகும்.

அவ்வாறு நடந்தவருள் தரும கர்மத்தைச் சற்றும் இடைவிடாது கைப்பற்றியவர் விதுரர். அவர் சந்திரகுலத் துதித்த சந்தனுவின் மனைவியாகிய சத்தியவதியின் விருப்பத்தின்படி தாதியாகிய அம்பையிடம் ஸ்ரீவேதவியாசரது அனுக்கிரஹத்தினால் பிறந்தவர். ஆகவே அவர் பிராமணரும் அல்லர்; க்ஷத்ரியரும் அல்லர்; சங்கர சாதியிற் சேர்ந்தவர். ஆயினும் திருதராஷ்டிரன், பாண்டு ஆகிய இருவருடன் தம்பியாக வளர்ந்தவர். சிறுபொழுது முதலே, இயற்கை யறிவில் இவர் மிகச் சிறந்து விளங்கினர்; மற்றுத் தனுர்வேதம் கற்றுச் சிறந்து, வில்லிற்கு விதுரர் என்று ஒப்பிடும்படியான பெருமையையும் அடைந்தனர். மயக்கமற்ற ஞான முணர்த்தும் பீஷ்மர், திருதராஷ்டிரனைக் குருநாட்டு அரசனாக்கிப் பாண்டுவைச் சேனாபதியாக்கி விதுரரை அவரது அபாரபுத்தியை நோக்கி மந்திரியாக விளங்க வைத்தனர்.

நிற்க, மனிதர்கள் தமது வாழ்க்கையில மெய்யறிவடைய முயலும் சத்புருஷ லக்ஷணத்தை முன் சொன்னோம். இவ்வுலகத்திலிருந்து மோக்ஷ ஸாம்பிராச்சியத்தை, இருந்த இடத்திலிருந்தே யடையச்செய்யும் பிரயத்தனத்தின் லக்ஷ்யமே விதுரர் வாழ்க்கையை வெளியிடுவதாகும். அதற்கொப்ப அவர் வாழ்க்கை வழியை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். பிராமணராகிய வியாசர்க்குச் சூத்திர ஸ்த்ரீயாகிய அம்பையிடம் தோன்றியதால் அவர்க்குப் பிராமணரது அறிவும் சூத்திரரது வணக்கமும் கலந்து விளங்கின. அறிவும் வணக்கமும் பிணைக்கப்பட்டால் கருவம் தழைக்க இடமிருக்காதென்பது எல்லோர்க்கும் வெளிப்படையே! அதனாலேயே அவரது வாழ்க்கையானது படிப்படியாக ஏறும் தன்மை வாய்ந்ததாகியதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

முதற் பருவத்தில் அவரை லோக வியவகாரங்களிலேதான் காணலாம். இவர் மந்திரியாக இருந்த பொழுது ஸாதாரணமாகிய யோசனை முதலியவைகளை எடுத்துரைப்பதே கடமையானபடியால்இவர் பாண்டுவைப்போல உலக விபரீதங்களில். அதிகமாகத் தலையிட

வில்லை. இக்காலத்தில் அவர் கற்றவர்களைக் கொண்டு சாஸ்திர பரிசீலனஞ் செய்து வந்தனரானாலும், தான் சூத்திர அணங்கிடம் தோன்றியதை நன்குணர்ந்து, விதிவிலக்கைக் கையாண்டு, வேதமோதாது விடுத்தனர். இதற்குள் பாண்டுவுக்கும் திருதராஷ்டிரனுக்கும் குழந்தைகள் பிறந்தன. முறையே பாண்டவர் கௌரவர் எனப் பெயர்கொண்ட அம்மக்கள் தினே தினே வளர்ந்துவருவதில் மிக்க அன்பு கொண்டு விளங்கிய விதுரர், சிறு பொழுதிலேயே தரும வழியிற் ப்திந்த பாண்டவரிடமன்பும், கொடுவழியிற் பாய்ந்து விளங்கிய கௌரவரிடம் அனுதாபமும் கொண்டு விளங்கினர். கௌரவ பாண்டவர்கள் துரோணரிடம் கல்வியும் தனுர்வேதமும் கற்க அமைக்கப்பட்டபொழுதும், பாண்டவரது நற்குணமேலீட்டினால், விதுரர்க்கு அவரிடம் பேரன்புண்டாகியது. ஆயினும் கௌரவரிடம் வெறுப்பாவது பகையாவதுகொள்ளாது, அவரது இளம்பிள்ளைத்தனத்தாற் செய்த குற்றங்களைக் களையும்படியான வழியையே செய்து வந்தனர். பாம்புக்குப் பால்வார்த்து வளர்த்தாலும் அதன் கொடும் விஷமொழியாதென்பதற்கொப்ப, அவருக்குச் சொன்ன நல்லபுத்தியெல்லாம் செவிடன் காதிலூதிய சங்குபோல் வீண்சிரமமாகவே முடிந்தன. ஆயினும் விதுரர் அவரிடம் வெறுக்காது விளங்கினர்.

பாண்டவரிடம் விதுரர் அன்புகொண்டதற்கு அவரது நல்ல குணமொன்றே காரணமல்ல; அவர் சிறுநாளிலேயே, தமது தந்தையிறக்க, அநாதைகளானபடியால், அவர்களைச் சரிவரக் காத்தல் தமது கடமை என அவர் கொண்ட உண்மை நிலையும் அதற்குக் காரணமாகும். மரத்தைத் தழுவி வளரும் கொடிபோல் தனது மனக்கொள்கைகளை நன்கு மதித்து வளர்ந்த பாண்டவரை, விதுரர் நிஷ்பக்ஷபாதத்துடன் காக்கக் கங்கணங்கட்டினரென்பதில் சிறிதுந்தவறுமா? பாண்டவரது குணமும், பெருமையும், கல்விச் சிறப்பும் துரியோதனனாதியாகிய கௌரவர் மனத்துப் பொறாமை யுண்டாக்கின. போதாக்குறைக்கு அவர்க்கு அம்மான் ஆகிய சகுனி அவரைக் குரோதமென்னும் வீதியில் பவனிவரும்படி செய்வதிலேயே ஆவலாய் இருந்தான். "தானே யாடும் பேய், பறை பெற்றால் ஆடாதோ?" ஆகையால் கௌரவர், பாண்டவரைக் கொன்றுவிடுவதெனப் பல சூழ்ச்சி செய்தனர். முக்கியமாகப் பாண்டவருள் வீமனிடமே துரியோதனனுக்குப் பகை. அவனைப் பலவழியிலும் கொல்ல யத்தனித்தான். இவற்றையெல்லாம் விதுரர் கவனித்தே வந்தனர். ஆயினும் பிள்ளை வழக்குகளில் பிரவேசித்தல் நகாதென்று சும்மா இருந்தனர். பின் துரோணரிடம் படித்ததும் அவரது விருப்பப்படி பாண்டவருள் ஒருவனாகிய வில்லில் வல்ல விஜயன் குருதக்ஷிணை கொடுத்ததும், கௌரவரது வயிற்றிலிருந்த நெருப்புத் தழலிடவாரம்பித்தது. இவற்றைக் கண்ட விதுரர், திருதராஷ்டிரனை நோக்கி "அண்ணா நீங்கள் அறியாதவர் அல்லர்; பாண்டவருள் மூத்தவனாகிய தருமனே நாட்டிற்கு முறைமையால் இளவரசாக இருக்கவேண்டியவன். குணத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் மற்றெவ்விதத்திலும் உயர்ந்தவன் அவனே" எனக்கூறினர். பீஷ்மரும் அப்பொழுது "அதுவே முறை; உடனே தருமனை இளவரசாக்குவதே முறைமை" என்றார். திருதராஷ்டிரனும் அதற்கொருவாறு ஒப்பினான்.

ஆனால் ஆசைவெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு, சகுனி யென்னும் தனது அம்மானது துர்க்குணச் சேற்றில் புரண்டு செல்லும் துரியோதனனாதியர், தமது தந்தையை அணுகி "எங்களுக்கில்லாது இந்நாட்டைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்து, எங்களைப் பரதேசியாக்குதல் உமக்கழகோ?" எனக் கண்ணீர் விட்டுச் சாகசஞ்செய்து நாட்டைத் தமக்கே தரும்படி விரும்பினர். இவற்றைக் கேட்ட திருதராஷ்டிரன் மனஞ் சிந்தித்து, என்ன செய்வதெனத் தெரியாது, அவர் சொல்லிய முறைப்படி செய்ய ஒப்புக்கொண்டனன்.

பின், பீஷ்மரும் "நீ செய்வதடாது ; ஒருநாளும் பொருந்தாது. இனி பிரிவுறுங்காலம் வந்துவிட்டது. இவ் விருதிறத்தாரும் இங்கிருந்தால் இனி பகையே யுண்டாகும். ஆதலால், அவர்களைப் பிரித்து வெவ்வேறிடத்தில் வைப்பதேநீதியும்நியாயமுமாகும்;காலஞ் செல்லச்செல்ல, பகையுமாற மனமிடந்தரும். உமது தம்பியின் மக்களைக் காத்தல் உமது கடமை; மைந்தரிடத் தாசையால் அதர்மஞ் செய்வது அவதியே தரும்" என்றனர். இவற்றைக்கேட்

டதும், திருதராஷ்டிரன் பாண்டவரை வாரணாவதம் என்னும் பட்டணத்தில் தனியரசாள அமைப்பதாக நிச்சயித்தான். தந்தையின் எண்ணத்தை யுணர்ந்த கௌரவர், அந்நகரில் பாண்டவர்க்கெனக் கட்டப்படும் அரண்மனைகளைச் சமைக்குஞ் சிற்பியைத் தம் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டனர்; அம்மாளிகையை அரக்கினால் செய்துவிடும்படி செய்தனர்; அதனுள் பாண்டவர் இருந்து நித்திரை செய்யும்போது நெருப்புவைத்துக் கொளுத்தி விடும்படியாகவும் ஏற்பாடுகள்செய்திருந்தனர்.

துரியோதனனாதியருடைய சூழ்ச்சிகளையெல்லாம் உணர்ந்தாராயினும், விதுரர் வெளியே தான் ஒன்றையும் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. 'சிறு பிள்ளைகள்; சிலநாள் சென்றதும் சரியாய் விடுவரென்று அவர் எண்ணினர் போலும்! ஆயினும் அவ்வரக்கு மாளிகையைக்கட்டும் சிற்பியைக் கூவி, அதில் ஓர் கள்ளவழியும் அதன் வழியாகக் கங்கையாற்றுக்குப் போகும்படியான ஒரு சுரங்கமும் யாரு முணராதிருக்கும்படி சமைப்பித்தார். இதுவன்றோ நிஷ்பக்ஷபாத நிலைமை? மற்று, துரியோதனாதியரின் கொடுமையைத் தான் எடுத்துரைப்பினும் திருதராஷ்டிரன் கேளான்; அவை தாமே வெளிவந்தால், தானே அறிவன் என்றே விதுரர் திருதராஷ்டிரனிடம் உண்மையை விளக்காமலே இருந்தனர்; ஆயினும் பாண்டுமைந்தர் பிழைக்கும் வழியையுந் தேடினர்.

நிற்க, பாண்டவர்கள் விமரிசையாக வாரணாவதத்திற்குப் புறப்பட்டனர். வழியில் வீமனைத் தனியாக அழைத்து, விதுரரிடமிருந்து வந்த ஒரு ஒற்றன், அரக்குமாளிகையின் இயற்கையையும், துரியோதனனுடைய எண்ணத்தையும் வெளியிட்டு, பாண்டவர் தப்பிப் பிழைப்பதற்குச் செய்திருக்கும் தந்திரத்தையும் மறைவாகச் சொல்லி, வீமனை எச்சரித்துச் சென்றான். அரக்குமாளிகை தீப்பற்றி எரிந்துவிட்டது. ஊர்முழுதும் பாண்டவர் மடிந்தனரெனவே புகார் கிளம்பியது. ஆயினும் விதுரரது ஜாக்கிரதையினால் அவர் வீமனால் காக்கப்பட்டுக் கங்கையாற்றங் கரைக்குச் சுரங்கத்தின் வாயிலாகக் கொண்டுவரப் பெற்றனர். அக்கால் பாண்டவரும் அவரது தாயும் கங்கையைக் கடந்து இடும்பவனத்தில் வசிக்கவேண்டி வந்தது. பின் அவர் உபப்பிலாவியமென்னும் வனத்தைக் கடந்து, வேதவியாசரது அனுமதியின்பேரில் பிராஹ்மண வேஷத்துடன் ஏகசக்ர நகரத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அச்சமயம் பாஞ்சாலதேசத்தரசன் மகளாகிய திரௌபதியின் ஸ்வயம்வரம் நடப்பதாக வதந்தி வரவே, பாண்டவர்கள் தாமும் அங்குச் செல்ல விருப்பங்கொண்டனர். அன்னையின் உத்தரவைப் பெற்று, அங்குச் செல்லும் பிராஹ்மணக் கூட்டத்துடன் பாண்டவரும் நடந்து, அவ்விடம் அடைந்தனர். துருபதராஜன் திரௌபதியைப் பாண்டவருள் ஒருவனாகிய விஜயனுக்கே மணஞ் செய்விக்கப் பெரும் யாகஞ்செய்து பெற்றனன்; ஆனால், அவன் இறந்துவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டதன் பேரில், மச்சயந்திரம் ஒன்றமைத்து, அதில் இருக்கும் இலக்கை எய்தவனுக்கே, தன் மகளைக் கொடுப்பதாக வெளியிடச்செய்தான். இதனால் விஜயனைக் காணலாம் என்று திரௌபதி செய்த சூழ்ச்சியே இது. அவ்வியந்திரத்தை, வந்த அரசர் யாவராலும் இலக்கு வைத்தடிக்க முடியவில்லை. பின் துக்கமேலிட்டுத் துருபதன் விளங்கும்போது, பிராஹ்மணனாக விளங்கிய அருச்சுனன் 'பிராமணர்கள் இலக்கை அடிக்கலாமா?' எனக்கேட்டதும், அதற்குத் துருபதன் ஒப்பவே அருச்சுனன் மீன் பொறியை எய்தனன். கவலைகொண்ட துருபதனை, வியாசர் உண்மை விவரஞ் சொல்லித் தேற்றினர். பிறகு தம் தாயின் வாக்கை நிறைவேற்றும் பொருட்டுப்பாண்டவர் ஐவரும் திரௌபதியை மணந்தனர். இதை உணர்ந்த விதுரரும் திருதராஷ்டிரனிடம் நடந்தவற்றைச் சொல்லிப் பாண்டவரைக் காக்கும் கடமையை வற்புறுத்தினர். பலவிதமும் தரும விஷயங்களைச் சொல்லிச்சொல்லி யூட்டிய ஞான வுணர்ச்சியால் திருதராஷ்டிரனும், இந்திரப்பிரஸ்தமென்னும் பட்டணத்தில் தருமர் முதலிய பாண்டவரைவரும் பாஞ்சாலியுடன் அரசாளும்படி அமைத்தனன். உறவினர்க்குப் பக்ஷபாதத்திற்குட்படாது நடத்தவேண்டிய கடமையை விதுரர் நடத்தியவிதம் நடப்பதரிதன்றோ?

"விருப்பறுச் சுற்ற மியையின் அருப்பறு
ஆக்கம் பலவுந் தரும்"—திருக்குறள்

ரஜபுத்திரப் பெருமை

THE HEROISM OF RAJPUTS

(9-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பல வருஷங்கள் சென்றன; சிறிய பையனாயிருந்தவன் பெரிய மனிதனாய்விட்டான்; அவனுக்குப் பன்னிரண்டு குழந்தைகளும் பிறந்துவிட்டன. பீமஸிங்கும் அவனுடைய மனைவியும் ஏரிக்கரையில் இப்பொழுது அழிந்து கிடக்கின்ற அவர்களுடைய அரண்மனையில் கௌரதையுடன் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அல்லாவுடீனே கிழட்டு மாமனாகிய டில்லியரசன் தனது மருமகனை ஆசையுடன் அணைத்துக்கொள்ளக் குனிந்தபொழுது, அக் கிழவனைத் தந்திரமாகக் கொல்லும்படி ஏற்பாடுசெய்து, இப்பொழுது டில்லி சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தான். சிம்ஹாசனம் ஏறிய நாள்முதல், அல்லாவுடீன் மிகப் பயங்கரமாக அரசாட்சி செய்துவந்தான். அவனுடைய குடிகளுக்குள் சிறிது செல்வாக்கையுடைய எவரேனும் அவனுடைய அதிருப்திக்குக் காரணமாய்விட்டால், அவன் அவர்களைக் கொலைசெய்துவிடுவான்! கண்களைப் பிடுங்கி விடுவான்; சிறையில் அடைத்து விடுவான்; அவர்களுடையசொத்துக்களைத் தன்னதுடன் சேர்த்துக்கொண்டு அவர்களுடைய பெண்டு பிள்ளைகளைத் திண்டாட விட்டுவிடுவான். தான் டில்லிமாநகரம் ப்ரவேசிக்கும் சமயம் வேடிக்கை பார்க்கவந்திருக்கும் ஜனக்கும்பல்களினிடையில் பொன்னை வாரியிறைத்துச் சாதாரண ஜனங்களைத் தன் கைக்குள் போட்டுக் கொள்வான்; எல்லோரையும் அவன் பகைத்துக்கொண்டபோதிலும், எல்லோரும் அவனைக்கண்டு பயப்பட்டபோதிலும், அவன் சந்தோஷமாகவே ராஜ்யபாரம் செய்துவந்தான். ஒரு படையெடுப்பைத் தடுப்பதிலோ, ஒரு கலகத்தை யடக்குவதிலோ, ஒரு பகைவனது தேசத்திற்குள் படையெடுத்துச் செல்வதிலோ இவன் அதிசமர்த்தன்; ஆதலால் நாளுக்குநாள் இவன் பெருமை பெருகியது. இவனுடைய கொடூரத் தன்மைக்கு ஒரு அளவேயில்லை; குற்றம் செய்தவர்களிடத்தில் மாத்திரம் அன்று, அவர்களுடைய பெண்டு பிள்ளைகளிடத்தும் தனது கொடூரத் தன்மையைக் காட்டுவான். இவனுடைய காலத்திற்கு முன்பு, புருஷர்கள் செய்த குற்றங்கட்காக அவர்களுடைய பெண்டுபிள்ளைகள் தண்டிக்கப்பட்டதேயில்லை. அவனுடைய மகம்மதியக் குடிகளுள் ஒருவர் மற்றவரது வீட்டிற்குச் செல்வதில்லை; இரண்டு மூன்றுபேர் சேர்ந்து கூடுவதில்லை; விருந்துகளோ, வேடிக்கைகளோ கிடையா; ஹிந்துக்களோ, எடுத்ததற்கெல்லாம் வரி விதிக்கப்பட்டு, மிகவும் பரதவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சக்கரவர்த்தியாகிய அல்லாவுடீனே, ஜயம், சதியாலோசனைகள், குடிவெறி, கணக்கற்ற கொலைகள் இவற்றிற்கெல்லாம் மத்தியிலும் பத்மினியினுடைய பரமசௌந்தர்ய முகத்தை மறந்திருக்கவில்லை. தன் குடிகளுக்குச் சகிக்க முடியாத புதிய புதிய வரிகளெல்லாம் விதித்துத் தனவந்தர்களையும் தரித்திரர்களாக்கி மிகுந்தபணஞ் சேர்த்து ஒருபெரும் சைந்நியத்தைக் கிளப்பிக்கொண்டு புறப்பட்டு வந்து, சிற்றூரைச் சூழ்ந்துகொண்டான். பாறையாகிய சிம்ஹாசனத்தின்மீது வீற்றிருக்கப்பட்ட சிற்றூர்க்கோட்டையானது இதற்கு முன் எந்த எதிரியையும் லட்சியம் செய்ததில்லையாதலால் ரஜபுத்திரர்கள் முதலில் அல்லாவுடீனை இகழ்ந்து பரிகசித்தார்கள். கோட்டையின் கீழ்வாசலுக்கு எதிரே தரை சிறிது உயர்ந்திருந்தது. அங்கு மண்ணைக் கொண்டுவந்து கொட்டி, அந்த இடத்தை உயர்த்தும்படி அல்லாவுடீன் கட்டளையிட்டான். முதலில் கொண்டுவரப்பட்ட ஒவ்வொரு கூடை மண்ணுக்கும் அவன் ஒரு செம்பு நாணயம் வீதம் கூலியளித்தான். அங்கு அப்படி உயர்த்தப்பட்ட குன்றானது இப்பொழுது காணப்படும் அளவு உயர்மாவதற்குமுன், ஒவ்வொரு கூடைமண்ணும் ஒரு தங்க நாணயம் விலைபெற்றதாம். இந்தக் குன்றின்மீது அல்லாவுடீன் தனது ஆட்களை நிறுத்தி, கோட்டைக்குள்ளேயுள்ள ஜனங்களின்மீது கற்களையும் சிறு கத்திகளையும் இன்னும் அபாயத்தை உண்டாக்கத்தக்க பல வஸ்துக்களையும் எறியும்படி அவர்களுக்கு உத்தரவு செய்தான்.

சிற்றூர்க் கோட்டைக்குள்ளேயிருந்த ரஜபுத்திரர்கள், மகம்மதியர்கள் தங்களை நெருங்கிச் சூழ்ந்துவிட்டதையும் தாங்கள் அவர்களை எதிர்ப்பதற்குப் போதுமான சக்தியில்லா

திருப்பதையும் அறிந்து கொண்டார்கள். வீண் புஜபலம் மாத்திரம் பயனில்லாது போயிற்று. ஏனென்றால் புஜபலத்தினால் மாத்திரம் காரியம் நடக்கிறதாயிருந்தால், ரஜபுத்திரர்கள் மகம்மதியர்களைச் சின்னாபின்னப்படுத்தித் துரத்தி யடித்திருப்பார்கள். மழைகாலம் ஆரம்பித்து விட்டது; காரிருள் சூழ்ந்து, நிச்சப்தமான, பயங்கரமான நீண்ட இரவுகாலங்களில் மீவார்தேசத்து ராணா சிற்றூர்க் கோட்டைக்கு நேரிடப்போகிற ஆபத்தைக் குறித்து நினைந்து நினைந்து நித்திரையின்றித் தனது பஞ்சணை மெத்தையில் படுத்துப் புரண்டு கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் இரவு ராணா தனது படுக்கையில் படுத்துக் கண்ணீர் ஆறு விட்டுப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தபொழுது "எனக்குப் பசிக்கிறது; எனக்குப் பசிக்கிறது" என்று ஒரு சப்தம் வெகு தூரத்திலிருந்து கேட்டது.

உடனே எழுந்திருந்தான் ராணா, சுற்றிப் பார்த்தான்; ஜகஜ்ஜோதியாய் ஒரு திவ்ய ப்ரகாசம் தோன்றிற்று; மத்தியில் பெரியதோர் உருவமும் தோன்றிற்று. அவ்வுருவம் சிற்றூர் நகரத்தைப் பற்பல ஆபத்துக்களினின்றும் ரட்சித்துவருகிற நகர தேவதையென்று ராணா அறிந்துகொண்டு, உடல் நடுங்க, ரோமங்கள் சிலிர்க்க, மிகுந்த பயத்துடன் அந்தத் தேவதையைப் பார்த்து "இன்னும் உனக்கு வேண்டியதென்ன? இதுவரை நீ குடித்துள்ள ரஜபுத்திர ரத்தம் போதாதோ?" என்று கேட்டான். "எனக்கு வேண்டியது அரசர்களுடைய ரத்தம்தான்; நான் இந்த நகரத்தில் இருக்கவேண்டுமானால் கிரீடாதிபதிகளாயுள்ள பன்னிரண்டு அரசர்கள் தங்களுடைய ரத்தத்தை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்" என்று அவ்வுருவம் கூறி மறைந்துவிட்டது. எப்பொழுது விடியுமென்று ராணா நித்திரையின்றிக் காத்துக்கொண் டிருந்தான். பொழுது விடிந்ததும், ராணா அதிகாலையிலேயே தனது சபையோரனைவரையும் வரவழைத்து, தான் இரவில்கண்ட சங்கதியை அவர்களிடத்தில் உரைத்தான். ஆனால் ஒருவரும் இதை நம்பவில்லை.

தான் கண்டது உண்மையேயென்று ராணா எவ்வளவு தூரம் உறுதிபுகன்றும் சபையோர் நம்பாததினால், ராணா அவர்களை நோக்கி "எனது வார்த்தையை நீங்கள் நம்பாவிடில், இன்றிரவு என்னுடன் இங்கேயேயிருந்து கவனியுங்கள். ஒருவேளை அந்தத்தேவதை இன்றைக்கும் வந்தாலும் வரும்" என்றான். அப்படியே அவர்கள் அன்றிரவு அரசனது அருகில் உட்கார்ந்து விழித்துக்கொண்டிருக்க, நடுநிசியில் "எனக்குப் பசிக்கிறது. அந்நிய மதத்தினருடைய ஆயிரக்கணக்கான பிணங்கள் எனது நகரைச் சுற்றி வீழ்ந்துகிடந்ததினால் எனக்கு யாது பிரயோசனம்? எனக்கு ராஜ ரத்தம் வேண்டும். ராணாவின் குமாரர்கள் பன்னிருவரையும் தயார் செய்யுங்கள். ஒவ்வொருவனைச் சிம்ஹாசனத்திலேற்றுவித்து ராஜரீகக் குடை பிடித்து, வெண்சாமரம் வீசுங்கள். ஒவ்வொருவனும் மீவார்தேசத்துக்கு மூன்றுநாள் அரசனாயிருக்கட்டும். நான்காவது தினத்தன்று பகைவனையெதிர்த்துப் பலனை யடையட்டும். இப்படி நீங்கள் செய்வீர்களாயின், நான் சிற்றூரில் இருப்பேன்" என்று சொல்லி தேவதை மறைந்துவிட்டது.

நகர தேவதை ஆஞ்ஞையிட்ட பின்னர், யோசனைக்கிடமேது? ஏக்கத்திற் கிடமேது? தேசத்தைப் பகைவர்களிடமிருந்து பாதுகாக்கும்பொருட்டு உயிர் துறப்பதற்கு நானே முன் செல்வேன் என்று ராணாவின் புத்திரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் போட்டிபோட்டுக் கொண்டனர். கடைசியில் மூத்தவன், தானே முதலாவது பட்டத்திற்குரியவனென்றும் ஆதலால் யுத்தத்துக்குச் செல்வதில் தனக்கே முன் பாத்தியதை யுண்டென்றும் நியாயம் கூற, எல்லோரும் சம்மதித்தனர். மூத்தவன் மூன்று நாட்களுக்கு அரசாண்டு, நான்காவது நாள் கையில்கத்தியுடன் பகைவர் சைந்நியத்தில் வீழ்ந்து இறந்தான்.

இவனுக்குப் பின்னவனான அஜித்ஸிங்கினுடைய முறை வந்தது; இந்த அஜித்ஸிங்கினிடத்தில் ராணாவுக்கு மற்றப் புத்திரர்களினும் பிரியம் அதிகமாகையால் ராணா அவனை நோக்கி "உன்னுடைய மற்றச் சகோதரர்கள் மரிக்கும் வரையிலாவது, நீ என் பக்கல் இரு" என்று அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டான். அரசனது இஷ்டப்படியே அஜித்ஸிங் ஒதுங்கி நிற்க, மற்றவர்கள் முறையே சிம்ஹாசனத்தில் வீற்று மூன்று நாட்களுக்கு ராஜ்ய பாரம் செய்து யுத்தத்திற்குச் சென்று உயிர்

துறந்தார்கள். பதினொரு புத்திரர்களும் சந்தோஷமாகச் சண்டைக்குச் சென்று சிற்றூர் நகரத்தின் பொருட்டுத் தயாராயினர்; அஜித்ஸிங் ஒருவனே ராணுவினுடைய புத்திரர்களுள் உயிருடனிருப்பவன்.

'பின்னர் ராணு தனது கொலுமண்டபத்தில் சபையோர்களுடன் வீற்றிருந்து நெடுநேரம் ஆலோசனை செய்து, கடைசியில் "நேரமாய் விட்டது; நான் இந்த நகரத்துக்காக இறக்கத் தயாராயிருக்கிறேன். எனது புத்திரன் தப்பித்துக் கொள்ளட்டும். நம்மால் ரட்சிக்க முடியாமலிருக்கிற இந்த ராஜ்யத்தை ஒரு வேளை எப்பொழுதாவது எனது புத்திரன் அரசாளலாம்" என்றான். உடனே அங்கு பெருங்குழப்பமாய் விட்டது; எல்லா ரஜபுத்திரர்களும் "நாங்களும் வருகின்றோம்; தாங்கள் தனியே இறத்தல் தகாது ; நாம் எல்லோரும் மஞ்சள் உடையுடுத்து மணக்கோலம் பூண்டு சிற்றூர் மாநகரின் க்ஷேமத்தைக் கோரி யுத்தத்தில் மரிப்போம்" என்று ஏகோபித்துக் கூறினார்கள்.

ராணு "நல்லது, அப்படியே யாகட்டும். நமது ஸ்திரீகளை முதலாவது பத்திரப்படுத்துவோம் ; பின்னர் வெளியிற் சென்று பகைவர்களை எதிர்ப்போம்" என்றான். ராணுவினுடைய அரண்மனையைச் சுற்றிலும் பெருங்குழிகள் வெட்டப்பட்டன ; காட்டுமரங்கள் கட்டை கட்டைகளாகக் கொண்டுவந்து போடப்பட்டன; எண்ணெய், குடம் குடமாகக் கொட்டப்பட்டது; அக்கினி குண்டங்கள் மூட்டப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டன. எண்ணற்ற ஸ்திரீகள் ஊர்வலம் வந்து அக்கினி குண்டங்கட்குச் சென்றார்கள். ரஜபுத்திர ஸ்திரீகள் பட்டுப்பீதாம்பரங்களுடுத்து, பற்பல ஆபரணங்களணிந்து உற்சாக பூரிதர்களாய் அக்கினி குண்டங்களை யடைந்தார்கள். இவர்களின் மத்தியில் இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமாய், அழகு வாய்ந்த அங்கனை பத்மினியும் இருந்தாள். எல்லோரும் அக்கினி குண்டங்களை வலம் வந்தார்கள், தங்கள் தங்களுடைய புருஷர்களைத் தியானித்து ஒருவர்பின் ஒருவராகப் பாய்ந்தார்கள் அக்கினியில். பத்மினி தன் புருஷன் பீமஸிங்கினுடைய பாதாரவிந்தங்களில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து எழுந்து "நான் முன்னர் சென்று, தங்களுக்கு வீர ஸ்வர்க்கத்தில் உத்தமமான பதவி யொன்றைத் தயார் செய்கிறேன். தங்களை விட்டு வெகு நேரம் பிரிந்திருக்க என்னால் முடியாது. ஆகையால் காலம் தாழ்த்தாது மீவார் தேசத்தை எதிர்க்கத் துணிந்த பகைவர்களைக் கண்டதுண்டம் செய்து காலனுக்கிரையாக்கி விட்டுத் தாங்கள் ஸ்வர்க்கம் வந்து சேர்வீர்களாக" என்று தன்னுடைய புருஷனிடத்தில் கூறிவிட்டுக் குபீரென்று பாய்ந்தாள் அக்கினியில். பீமஸிங் தனக்குள் பத்மினியின் பயங்கரமான பத்தினிச் சக்தி புகுந்துகொண்டது போல வீரகர்ச்சனை செய்தான்.

பின்னர் புருஷர்கள் எல்லோரும் மஞ்சள் உடையுடுத்து மணக்கோலம் பூண்டு புறப்பட்டார்கள் யுத்தகோஷத்துடன். ராணுவினுடைய இரண்டாவது புதல்வனாகிய அஜித்ஸிங், சைந்நியத்திற்குத் தலைமை வகிக்கத் தயாராயிருந்தான். ஆனால் ராணு அவனைத்தடுத்து "என் அருமைக்கண்மணியே, நீ தப்பித்து விடு. என் குடும்பம் நசிக்கலாகாது" என்று சொல்லிச் சில யுத்தவீரர்களுடைய பந்தோபஸ்தில் அவனைச் சிற்றூருக்கு வெளியே அனுப்பித் தப்புவிக்கும்படி செய்தான். பிறகு ராணுவும் மற்ற ரஜபுத்திரர்களும் கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்துகொண்டு, வீராவேசம் கொண்டவர்களாய் வெளியில் புறப்பட்டார்கள். அதிகோரமான யுத்தம் நடந்தது. பீமஸிங்கும், லட்சுமண ஸிங்கும், பதுல்ஸிங்கும் இவர்கள் மூவரும், திரிமூர்த்திகளும் சேர்ந்துயுத்தகளத்தில்வந்துஇறங்கியதுபோல மகம்மதியர்களை வெகு ஆத்ரத்துடன் எதிர்த்துத் தயை தாக்ஷிண்யமில்லாமல் அவரைச் சின்னாபின்னமாக்கி யெறிந்தார்கள். மகம்மதியப் பிணங்கள் எண்ணிக்கையில்லாது ஆயிரக் கணக்காய் எங்கும் விழுந்திருக்க, ரஜபுத்திரர்களும் அங்கு ஒன்று, இங்கு ஒன்றாக விழுந்து கிடந்தார்கள். ஆயினும், மகம்மதியர்களுடைய கையே ஓங்கி நின்றது. ரஜபுத்திரர்கள் அனைவரும் விழுந்து வீரஸ்வர்க்கம் சென்றார்கள். மகம்மதியர்கள் அளவற்ற சேதத்துடனும் கஷ்டத்துடனும் ஈற்றில் ஜயமடைந்தபோதிலும், அல்லாவுடீனுடைய ஆசை நிறைவேறாது போயிற்று; பத்மினியும் பரலோகம் பறந்துவிட்டாள்.

பதிவிரதா தர்ம சக்தியே பராசக்தி.

இந்திய தேசபக்த சிரோமணியாகிய ஸ்ரீமான் தாதாபாய் நௌரோஜியார்மீது இரங்கற்பாக்கள்

Dadabhai Naoroji—an In Memoriam

[ஸ்ரீமான். வே. முத்துசாமி ஐயர், எம். ஏ., எல். டி.]

தாதாவாய் 1 தனில்விளங்கும் தண்ணியல்சேர் புண்ணியநம் தாய்நாட் டிற்குத்
தாதாவாய் நௌரோஜிச் சான்றோய் நீ தேசபத்திதான மீந்த
தாதாவாய்ப் 2 பன்னாளும் தலைமைபூண் டிந்தியரில் "தகை மூதாளத்
தாதா" வாய்ச் 3 செல்வப்பேர் தாங்கினை; நின் பிரிவெங்ஙன் தரிப்போ மையா?

பொருள் சேர்க்குங் கலைப்புலமைப் பார்ஸியர்தம் புகழ்மரபிற் போந்தும் நீயே
தெருள் சேரும் சிந்தையொடும் திரவியசே கரம் விடுத்து, தேச சேவைக்
கருள் கூர்ந்து பாடுபட்டே, ஆயுள்நாள் முழுதுமதற் கருப்பித் திட்டாய்;
மருள் தீர்ந்த வள்ளல்! உனை மாயோகி எனவழுத்தல் வாய்மையாமே

வேதாவே 4யனையாய்! சீர் மேவுலண்டன் நகரின்கண் விளங்கும் நீதிக்
காதாரப் பார்லிமேண்டின் அங்கத்துக் காங்கிலராய்ந் தனுப்பிப் பெற்றே,
"யாதானும் நாடாமால் ஊராமால்" எனுமுரைக்கோர் 5 இலக்காய்ப் பின்னர்
நீதானே "சாந்துணையுங் கற்"றற்குந் தகுகாட்டாய் நிலவு கின்றாய்.

நம் நாட்டிற் காங்கிலராட் சியில்வினையும் நலம்பலவும் நயந்தா யேனும்,
இந்நாட்டில் தொடக்கமுதல் இவர்தமர சியல் முறையால் எய்தும் செல்வப்
பின்னீட்டைப் பலதுறையிற் பிறழ்ந்து வளர் தொகைவகைகள் பெரிதும் ஆய்ந்து
கன்னாட்டுங் குறியென்னக் கட்டுரைநூ லிற்பொறித்தாய் 6 காமர் தோன்றால்!

தேசவுணர் விங்குன்னால், தேசவுணர் வின்பயனாத் திகழுங் காங்க்ரஸ்
மாசடையு முன்னால் அம்மாசபையின் முழுநோக்கும் வருங்கா லத்தில்
தேசுறுமாங் இலக்குடைக்கீழ்ச் சுயஆட்சிப் பேறென்னும் திட்டம் உன்னால்
நேசவிசு வாசமொடு தேசவுழைப் பென்பதெலாம் நின்னால் தானே.

உத்தமமாம் தேசாபி மானமுரு வெடுத்தனை ஒப்போய்! நாளும்
வித்தகமேம் பாட்டோடுன் மெய்ம்மைநிறை பொறையூக்கம் மேன்மை யன்பு
இத்தகைய குணங்களையாம் எண்ணுதொறும் உனதான்மா இருள் சேர் எந்தம்
சித்தத்துட் சுத்தமுறு சத்துவநற் சுடர் விளக்காய்த் திகழ்ந்து வாழி

[1 தாது ஆ வாய்தனில்-பசுவின் வாயில் மகரந்தப்பொடி; 2. தாதா-கொடையாளி; 3. தகை மூதாளத்தாதா-பெருமையும் முதுமையுமுடைய தாத்தா (Grand old man)]

[4 வேதா-பிரமதேவன்; 5 "யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன், சாந்துணையுங் கல்லாதவாறு"—திருக்குறள். காட்டு-உதாரணம்] [6பொறித்தாய்-எழுதி வைத்தாய்]

ஜகதீச் சந்திர வஸு

PROF. J. C. BOSE

சாஸ்திர ஆராய்ச்சியில் மிகச் சிறந்தவரென்று பெயர் படைத்து, உலக மெங்கும் கொண்டாடப்படுபவரில் ஜகதீச் சந்திர வஸு ஒருவர். அவர் வங்கதேசத்தவர். சகல சாஸ்திரங்களிலும் சிறந்தவர். பலர் விளங்கின நம் நாட்டிலே, பூர்வீக கீர்த்தியை இப்பொழுதும் நிலைநிறுத்துகின்றவர் சிலர் உளர். அதற்கு அத்தாட்சி தற்கால இந்தியாவில் சிறந்து விளங்கும் நம் ஸஹோதரர்கள்தாம். முக்யமாய் வங்கதேசம் புத்தி தீக்ஷண்யம் பொருந்திய பலரை அடைந்திருக்கின்றது. இந்தியப் பத்ரிகைகளிற் சிறந்த ஒன்றை நடத்தி, பத்ரிகையை விருத்திசெய்த கிரிஸ்டோதாஸ் பாலர் வங்கதேசத்தவரே; கற்பனுசிரியர் பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி அந்நாட்டிற் பிறந்தவரே. ஹிந்துமத கோஷம் உலகமெங்கும் பரவ, ஜயபேரிகை முழக்கிவந்த விவேகாநந்தர் வங்காளத்திலேயே பிறந்தவர். கவிச்சக்ரவர்த்தி ரவீந்த்ரநாத் டாகூரும், ஸுரேந்திர நாத் பானர்ஜியும், வங்காளிகளே. இவ்வித செல்வக்குழந்தைகள் பலரைப் பெற்ற நம்மன்னை, அறிவிலும், அடக்கத்திலும், ஆழ்ந்த ஞானத்திலும் மேன்மையடைந்துள்ள ஜகதீச் சந்திரரைப் பெற்றெடுத்து, நமக்குப் பெருமையளித்தது நம் பூர்வ புண்யத்தின் பலனேயாகும்.

சென்ற 1915-ம் வருஷத்து டிஸம்பர்மாதத்துச் சஞ்சிகையில் வஸுவவர்கள் செடிகளின் உணர்ச்சியைப்பற்றி அறிந்த விஷயங்களைச் சுருக்கமாகக் கூறியிருக்கின்றோம். வஸுவவர்கள் கொண்ட வழி புதியது; மேற்றிசை நிபுணர்கள் எதிர்பாராதது; ஜர்மானிய பிராணிதத்வசாஸ்திரிகள் சிலருடைய தீர்க்கமுடிவிற்கு நேர்விரோதமானது. ஜடப்பொருள்களெனக் கருதப்படும் உலோகங்கள்முதலியவைகளுக்கு உணர்ச்சி சிறிதுண்டென்பதைப் போஸவர்கள் அறிந்தார். இதற்கு முன்னரே, மின்சாரத்தைப்பற்றின பல புதிய விஷயங்களையும், வழிகளையும் அவர் கண்டுபிடித்திருந்தார். இவைகளிற் பல, மேனாட்டு நிபுணர்களால் மிகவும் சிறந்தவைகளாகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்தன. உலோகங்களுக்கே உணர்ச்சியுண்டாயின், அவற்றினும் ஒருபடியாவது உயர்ந்த தாவர வஸ்துக்களாகிய செடி கொடிகளுக்கு உணர்ச்சியுண்டா என்பதை கவனித்த ஜகதீசர், தம்முறைகளால் எல்லாச் செடிகளுக்கும், உணரும் சக்தியுண்டென்பதை அறிந்தனர். அவ்வுணர்ச்சி, மின்சார சக்தியால் வெளிப்படுத்தப்பட்டபிறகு, விவரிக்கும் விளக்கின் (Magic lantern) உதவியால் ஓர் திரையின்மீது காட்டப்பட்டது.

போஸவர்களது இளமைப்பருவம்

இயற்கையிற்றோன்றும் பொருள்களாகிய செடிகளின்மீது போஸவர்களுக்கு மிகுந்த சிரத்தையுண்டானதற்கு அவரது இளமைப் பருவத்துப் பழக்கங்களே காரணமாகும். போஸவர்களின் தகப்பனார், ஸர்க்கார் உத்யோகஸ்தராயிருந்தபோது, கொள்ளைக்கூட்டமொன்றின் தலைவனைப்பிடித்துச் சிறையிலடைத்தார். காவல் கடந்தபின்பு, அத்தலைவன் போஸவர்களின் தந்தையை யணுகி தனக்குப் பிழைப்பிற்கு ஏதாவது வழியேற்படுத்தும்படிக் கூற, அவர் அவனைத் தம் வீட்டு வேலைக்காரனு யமர்த்தினார். போஸ் சிறு குழந்தையாயிருக்கும்போது, பள்ளிக்கூடத்திற்கு இக்கொள்ளைக்கூட்டத் தலைவனால் எடுத்துக்கொண்டுபோகப்பட்டு, அவனுடனே திரும்பிவருவது வழக்கம். போகும்போதும் வரும்போதும் தன்னுடைய பூர்வச்செயல்களையெல்லாம் அச்சேவகன் சொல்லிக்கொண்டே போவான். போஸ் இருந்த ஊரில், ஆங்கில பாடசாலையொன்று இருந்தபோதிலும், தெருப்பள்ளிக்கூடத்திற்கே போஸவர்கள் போய் வந்தார். செருக்கும், டம்பமும், நாட்டு ஜனங்களுடன் கலந்துவந்தால் மாத்திரமே, வேரற்றுப்போக, உண்மைக்குணம் படியுமென்பது போஸவர்களின் தகப்பனாரின் கொள்கை.

தெருப்பள்ளிக்கூடத்தில் செம்படவன் மகனொருவனும் படித்துவர, அவனிடமிருந்து மீன், முதலிய ஜந்துக்களைப்பற்றிப் போஸவர்கள் அறிந்தார். ஆற்றில் வெள்ளம் வந்த பிறகு, கரைகளில் பல சிறு பிராணிகள் விடப்படுவதைக்கண்ட போஸ், அவைகளைப்பற்றித் தம் தகப்பனாரிடம் வினவித் தெரிந்துகொள்வார். பாலகன் மொழியைப் பிதற்றலெனக் கொள்ளும் புத்தியையுடையவரல்லர் போஸவர்களின் தந்தை. பொறுமையுடன் கேட்டுத் தம்மாலானவரை தன் செல்வக்குமாரனுக்குப்

பதிற் சொல்லிவந்தார். இவ்விதம், 'விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்' என்னும் பழமொழிப்படி, போஸவர்கள் பால்யம் முதற்கொண்டே இயற்கையினழகையும், அதன் செயல்களையும் பார்த்து ஆனந்தமடைந்தார். அவர் பெரியவரான பிறகும், இயற்கையழகைக்கண்டு அனுபவிக்கக்கருதி, மத்ய இந்தியாவிலும், மற்றும் வேறு இடங்களிலும் தனியாகவே காலங்கழித்தனராம். வடக்கே ஹிமாசலம் முதற்கொண்டு, தெற்கே ராமேச்வரம் வரைக்குமுள்ள பல சித்ரங்களும், கட்டடங்களும், ஸஞ்சியிலுள்ள ஸ்தூபியும், தக்ஷசிலா நகரத்தைத் தோண்டியெடுக்குமிடமும் ராஜகிருஹத்தின் பாழடைந்த இடங்களும், அவருக்கு அடங்கா மகிழ்ச்சியைத் தந்தன.

கட்டடங்கள் மட்டோ! பூர்வ சரித்ரங்களும் போஸவர்களின் மனதைக் கவர்ந்தன. கட்டுக்கதைகளென நம் சிறுவருக்குச் சிலரால் போதிக்கப்படும் ஸ்ரீமத்ராமாயணமும், மஹாபாரதமும் போஸவர்களுக்கு முற்றும் சிறு வயதிலேயே தெரிந்தவையாம். தம்முயிரினும் கொடையே (கேட்டோர்க்கு இல்லையென்னது கொடுத்தல்) பெரிதென்று நினைத்த கர்ணனே போஸவர்களின் மனதில் ஓர் லக்ஷியமாகத் தோன்றினன்.

ஆராய்ச்சி ஆரம்பம்

போஸவர்கள் இந்தியாவிற் படித்தபிறகு, இங்கிலாந்திற்குச் சென்று, அங்கிருந்து 1885-ம் ஆ திரும்பிவர, கல்கத்தா ஸர்வகலாசாலையில் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி நிபுணராக அமைக்கப்பட்டார். ஆசிரியராயமர்ந்த பிறகு, உலகிலுள்ள பற்பல தேசத்தாரும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சிக்கு எவ்வளவு உதவி புரிந்திருக்கின்றனர் என்பதை அறிந்தார். புண்ய பூமியெனக் கொண்டாடப்படும் இப்பரதகண்டம் பூர்வீகத்தில் மற்ற நாடுகளினும் சிறந்திருந்தது. ஆனல் காலமாறுபாடுகளினல் பல நூற்றுண்டுகளாகச் சிறந்த சாஸ்திர நிபுணர்கள் இல்லாதிருந்தது. புராதன நாகரீகமே சிறந்ததென்று கூறி, தற்கால நடவடிக்கைகளை இகழ்ந்து, முன் நோக்காது, பின்னேக்கிவாளாவிருக்கும் சில போலித் தேசாபிமானிகளைப்போன்று இருக்க, போஸ் அவர்களுக்குச் சிறிதும் இஷ்டமில்லை. தம் அன்னையை, கூடியவரையில் முன்னைய நிலைமைக்குக் கொண்டுவர முயற்சிசெய்ய, அதன் பலனுகவே மின்சார சக்தியைப்பற்றியும், உலோகங்களின் உணர்ச்சியைப்பற்றியும், உலோகங்களுக்கும் ப்ராணிகளுக்கும் நடுநிலையில் இருக்கும் செடிகளின் உணர்ச்சியைப்பற்றியும் சென்ற 20 வருஷமாகக் கண்டுபிடித்து வருகின்றனர்.

தக்க ஆதாரங்களோடு போஸவர்கள் கண்டுபிடித்த புதிய விஷயங்களில் பலருக்கு முதலில் நம்பிக்கை யில்லாதிருந்தபோதிலும், நேரிற் கண்டபொழுது, அவர் கூறுவது முற்றிலும் உண்மையேயென்று யாவருக்கும் எளிதில் விளங்கிற்று. தாம் அறிந்தவற்றைப் பிற தேசங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படி ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களுக்கு இந்திய துரைத்தனத்தார் போஸவர்களை அனுப்பினுர்கள். இம்மாதிரி அவர் இரண்டு மூன்று முறை சென்றிருக்கிருர். ஜர்மனிக்கும் இங்கிலாந்திற்கும் யுத்தம் ஆரம்பிக்கும்போது முற்கூறிய நாட்டிற்குச் செல்லவிருந்த ஜகதீசர், அவ்வாறு யுத்தகாரணத்தால் செல்ல முடியாமல் இங்கிலாந்திலிருந்து அமெரிக்காவிற்குச் சென்ருர்.

ஐக்கிய மாகாணங்களின் சரித்ரம் மிகவும் ஆச்சர்யமானது. 17-ம் நூற்ருண்டில், தம் மனச்சாக்ஷிக்குத்தக்கபடி, மதத்தை அவலம்பிக்க ஆங்கில அரசன் இடங்கொடாததால், பக்தி மிகுந்த கிறிஸ்தவர் சிலர், இங்கிலாந்தை விட்டு, அமெரிக்காவுக்குச் சென்றனர். அவர்கள் குடி ஏறி, சீக்கிரம் விருத்தியடைந்த பிறகு, தம் ஜன்ம தேசத்திலிருந்து மற்றும் பலர் குடிவர, அமெரிக்க நாடு ஐரோப்பியரால் குடியிருக்கப்பெற்றது. ஆனல் வெகுகாலம் இங்கிலாந்திற்கும், அமெரிக்க குடியேற்ற நாடுகளுக்கும் நெருங்கின துரைத்தன லௌகீக சம்பந்தமிருந்தது. ஆனல் மூன்றும் ஜார்ஜ் அரசனின் காலத்தில், அமெரிக்காது அநுமதியின்றி, அவர்கள்மீது வரிபோட்டுக் கஷ்டப்படுத்த, யுத்தம் உண்டாய், பிறகு அந்நாடுகள் ஸ்வய ஆட்சியடைந்தன. பல நூற்ருண்டுகளாக அரசர்களுடனும் ப்ரபுக்களுடனும் சண்டைசெய்து, வரிகொடுப்பதற்கு நாட்டாரின் ஸம்மதி வேண்டுமென்றும், ராஜ்யத்திற்குத் தலைமை வகிப்பது ஜன ஸபையேயன்றி அரசனல்லன் என்றும்,

ஆங்கிலேயர் என்றும் அழியர் வண்ணம் விளக்கினர். அவர்கள் ஸந்ததியிற் பிறந்த அமெரிக்கர், தம் ஸ்வதந்திரத்தை விடுவார்களோ? இங்கிலாந்தினின்றும் நீங்கின பிறகு, ஐக்கிய நாடுகள் தினேதினே விருத்தியடைந்தன. உலகத்திலுள்ள நாடுகளில் அதுவே செல்வத்திற் சிறந்தது என்று சொல்லலாம். ஜன ஆட்சிக்குட்பட்ட அந்நாடு, சாஸ்திரப் பயிற்சியில் மிகச் சிறந்திருக்கின்றது. க்ராமபோன் யந்திரமும், டெலிபோனும், டைப்ரைட்டரும் முதன்முதலில் அங்கேயே செய்யப்பட்டன. பணத்திற் பெரிய அந்நாடு, சாஸ்திர ஆராய்ச்சிக்காக எண்ணிறந்த கல்லூரிகளுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் நன்கு இடந்தந்திருக்கின்றது.

சாஸ்திர நிபுணர்கள் பலர் நிறைந்த அந்நாட்டிலும் இந்தியரொருவருடைய 'நூதன' ஆராய்ச்சியைக் கேட்டறிய வந்தது அங்குள்ள பல ஸர்வ கலாசங்கங்கள், தம்மூருக்கு வரும்படி யழைத்ததும் சிற்சில வேளைகளில், ஜன நெருக்கத்தினல், நேரங்கழித்து வந்து ஸபையின் உள்ளே நுழைய முடியாத சிலர், தனிமையில் அவரிடங்கண்டு பேசிக் களித்ததுமே போஸவர்களுடைய திறமையை வெளிப்படுத்தும். போஸவர்களுடைய புதிய ஆராய்ச்சி ஒன்றைப்பற்றி, 'சாஸ்திரீய அமெரிக்கன்' (Scientific American) என்னும் பத்திரிகையின் அதிபர், தாமே நேராகப் பார்த்து எழுதுவதே போஸவர்களின் கார்யத்தை விளக்கும்.

செடிகளுக்கு நரம்பு மண்டலமுண்டென்பதை, மனோபாவத்திற்கடங்காத நுண்ணிய ஆயுதங்களைக்கொண்டு செய்யப்படும் சில ஆராய்ச்சிகளால் நன்கு விளக்குகிறார். ஜீவஜந்துக்களைப்போலவே, வெளியதிர்ச்சிகளால், கீரையும், முள்ளங்கியும், தாக்கப்படுகின்றனவாம். ஓர் அடி விழுந்தால், உடல் நடுங்கியும் சரீர முயற்சியால் களைப்படைந்தும், லாகிரி வஸ்துக்களால் மயக்கமடைந்தும், மயக்க மருந்தால் ஸ்மரணையற்றும், தமோ குணம் அதிகப்படுவதால் க்ஷீணமடைந்தும் போகின்றன. செடிகளின் அமைப்பைப்பற்றிய விஷயங்களில் புதிய மாறுபாடுகளை யுண்டாக்குவதோடு, வைத்திய சாஸ்திரத்திலும், சாஸ்திரீய வியவஸாயத்திலும் புது விஷயங்களை மேற்கூறுபவைகள் சேர்க்கின்றன.

பல குணங்கள் பொருந்திய மனிதனும், ஒருசிறிய இரும்புக் கட்டியுமிருப்பினும், ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள இவையெல்லாம் ஒன்றே என்னும் எண்ணமே, செடிகளின்மீது, பலவித வாயுக்களும், விஷங்களும், மருந்துகளும் உள்ள சக்தியை அறியத்தூண்டியது. ஜடபதார்த்தங்களில் ஆரம்பித்து, ஜீவனுள்ள பிராணிக்கும் அதன் பல தோற்றங்களுக்குமுள்ள நிலைமையோடு முடியும் சக்தியைப் பெற்ற விஷயத்தில், மனது திகைத்துநிற்கும் பல பொருள்களிலுமுள்ள ஐக்யத்தை அறியவே இவ்விந்திய நிபுணர் நாடி நின்றார்.

உணர்ச்சியுண்டா வென்றறிய, பொருட்களெல்லாவற்றையும் ஆராய்ச்சி செய்ய, உண்டே யென்றும், அவ்வுணர்ச்சி யாதொரு மாறுபாடும் உடையதில்லை யென்றும் அறிந்தார். பொறுமையுடன், விஷயங்களை யெல்லாம் ஒன்று சேர்க்க, உயிருள்ளவைக்கும் இல்லாதவைக்குமுள்ள வித்யாஸம் குறைவதைக் காண அவருக்கு ஆச்சர்ய முண்டாயிற்று. கடைசியாக, நம் காலின் கீழிருக்கும் புழுதியும், குட்டையினடியிலிருக்கும் சேறும், மனிதனும், எல்லாம் ஒரு மாதிரியானவர்களே என்னும் எண்ணம் அவருக்குத் தோன்றியது.

போஸவர்களுடைய ஆராய்ச்சியில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய தொன்றுண்டு. அவர்கள் கல்கத்தா கலாசாலையில் ஆசிரியராக அமர்ந்தபோது யந்திர சாதனங்கள் பல இல. தம் கீழிருந்தவர்களுக்கு உத்தரவிட்டு வேண்டிய யந்திரங்களெல்லாவற்றையும் இந்தியாவிலேயே இந்தியர்களாலேயே செய்துகொண்டார். யந்திர நிபுணர்களாகிய அமெரிக்கர்களாலேயே அவருடைய யந்திரங்களைப் போன்றவை செய்ய முடியவில்லையென்பதையும், அம்மாதிரிக் கருவிகள் செய்தனுப்பும்படி கடிதங்கள் பல வருகின்றதென்பதையும் நோக்கின், போஸவர்களது பொறுமையும், முயற்சியும் நன்கு விளங்கும்.

துரைத்தனத்தார், இன்னமும் ஆராய்ச்சி செய்யும்படி அவருக்கு, பண உதவி செய்திருக்கிறார்கள். சிறந்த தேசாபிமானியாகிய அவரும், ஸ்திரீரத்னங்களில் ஒருவரான அவரது மனைவியும், வெகு காலம் வாழ்ந்து, பாரத மாதாவின் கீர்த்தியைப் பரவச்செய்வார்களாக.

வான சாஸ்திரம்

LESSONS IN ASTRONOMY

நட்சத்திரங்கள்

[ஸ்ரீமான் எம். ஆர். சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள், பீ. ஏ., எல். டி.,]

கோடைகாலத்துக் கிருஷ்ண பட்சங்களாகிய இருட்டுத் தினங்களில் ஆகாயம் சுத்தமாயிருக்கும்போது வானத்தில் ஜ்வலிக்கும் வஜ்ர வைடூர்யங்களாகிய நட்சத்திரக் கூட்டங்களைப் பார்த்து ஆனந்திக்காதவர்கள் நம்மில் எவருமில்லை. இவைகள் ஜ்வலிக்கின்றன அல்லது மின்னுகின்றன என்றுதான் நாம் சொல்ல வேண்டும். நம்முடைய கிரஹங்களைப்போல் இவை ஒரே பிரகாசமாகக் காணப்படவில்லை. இடைவிட்டு இடைவிட்டுப் பிரகாசிப்பவை போல் காணப்படுகின்றன. எவ்வளவுவித வர்ணங்களுடன் இவை மின்னுகின்றன. இவைகளை நம்மால் கணக்கிடக்கூடுமா? எவ்வளவோ கோடிகள் கணக்காயிருப்பனபோல் காணப்படுகின்றன அல்லவா ? நமது வெறுங் கண்ணுக்குத் தெரிகிற நட்சத்திரங்களை நாம் ஒரு சுமாராகக் கணக்கிடலாம். ஏறக்குறைய ஏழாயிரம் நட்சத்திரங்கள்தான் நமது வெறுங் கண்ணுக்குத் தெரிகின்றன, இப்படிக் கணக்கிடுவதற்கு வேண்டிய உதவிகள் இருக்கின்றன. எல்லா நட்சத்திரங்களும் ஒரே அளவாயும், ஒரே பிரகாசத்துடனும் காணப்படவில்லை. அளவுகளில் வித்தியாசமிருக்கின்றது. அல்லாமலும், இவை ஜ்வலிக்கும்போது சில நீலவர்ணத்தோடும், சில சிவப்பு நிறத்தோடும், மற்றும் சில பலவித வர்ணங்களோடும் மின்னுகின்றன. இந்த அடையாளங்களைக் கொண்டு, நாம் தவறுமல் இவைகளைக் கணக்கிடலாம். இம்மாதிரியேதான் இவைகளை வானசாஸ்திரிகள் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள்.

இவைகளின் அளவைக்கொண்டு, நமது வெறுங் கண்ணுக்குப் புலப்படும் நட்சத்திரங்களை ஆறு வகுப்புகளாகப் பிரிக்கலாம். மிகப் பெரிய நட்சத்திரங்களை முதல் வகுப்பில் சேர்த்து, பிறகு வரவரச் சிறிய நட்சத்திரங்களை அளவுக்குத் தகுந்தபடி மற்றைய ஐந்து வகுப்புகளாகப் பிரிக்கலாம். உதாரணமாக, புனர்பூசத்திற்குப் பக்கத்திலிருக்கும் லுப்தகன் (Sirius), அகஸ்தியர், ரோகிணி, திருவாதிரை, சித்திரை, ஸ்வாதி, கேட்டை, சிரவணம் ஆகிய எட்டு நட்சத்திரங்களும் முதல் வகுப்பைச் சேர்ந்தவை. இம்மாதிரியே மிகப்பெரிதான முதல் வகுப்பைச் சேர்ந்த நட்சத்திரங்கள் இன்னும் பதினொன்று இருக்கின்றன. இவைகளை நாம் கவனித்துப் பார்த்தால் தெரியும். ஆகையால் முதல் வகுப்பைச் சேர்ந்தவை மொத்தம் 19 நட்சத்திரங்கள்தான். மற்றைய 5 வகுப்புகளிலடங்கிய நட்சத்திரங்களின் தொகையைப் பார்ப்போம்.

முதல் வகுப்பு	...	19
இரண்டாவது வகுப்பு	...	59
மூன்றுவது வகுப்பு	...	182
நான்காவது வகுப்பு	...	530
ஐந்தாவது வகுப்பு	...	1600
ஆறுவது வகுப்பு	...	4800
ஆக மொத்தம்...		7190

இவ்வளவு நட்சத்திரங்கள்தான் நமது கண்ணுக்குத் தெரிகின்றன. இக்கணக்கைக் கவனித்தால் ஒவ்வொரு வகுப்பிலுமுள்ள நட்சத்திரங்களின் தொகை, அதற்கு முந்தின வகுப்பின் தொகையைப்போல் மூன்று மடங்குள்ளதாகத் தெரிகிறது. நாம் நட்சத்திர மண்டலத்தைப் பார்க்கும்போது, கணக்கில்லாத கோடி நட்சத்திரங்கள் காணப்படுவனபோல் நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் உண்மையில் ஆறுவது வகுப்பைச்சேர்ந்த 4800 நட்சத்திரங்கள்கூட நமக்கு நன்றாகத் தெரிவதில்லை. ஆகையால் நமது கண்ணுக்குத் தெரிபவை இக்கணக்கிட்ட நட்சத்திரங்களே. இந்த சுமார் 7200 நட்சத்திரங்களிலும், ஓர் இரவில் ஒரு பாதிதான் தெரியும். மற்றைய பாதி, பகலில் காணப்படுவனவாகையால், நாம் ஒரே சமயத்தில் சுமார் 3500 நட்சத்திரங்களைத்தான் பார்க்கக்கூடும்.

ஆனால் ஆகாய மண்டலம் அளவற்றது, இது நிகரற்ற ஒரு சாகரம். இதில் அநேக மீன்கள்போல் இந்த நட்சத்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த வான் மீன்கள் இருண்ட இரவுகளில் நமக்குக் கொஞ்சம் வெளிச்சத்தைத் தருகின்றன. இம்மண்டலத்தை நாம் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியால் பார்க்கும்போது, நாம் முன்பார்த்த ஏழாயிர நட்சத்தி

ரங்களைத் தவிர, இன்னும் லட்சக் கணக்காக இவை காணப்படுகின்றன. இக்காலத்திலோ, சாஸ்திரங்கள் மேன்மேலும் விருத்தியடைகின்றன. ஆகையால் நமக்கு வேண்டிய உபகருவிகளும் விருத்தியடைகின்றன. இப்படியே வரவர அதிக சக்தியுள்ள தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடிகளும் செய்யப்படுகின்றன. நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அதிக சக்தியுள்ள கண்ணாடியால் பார்க்கும்போது, சுமார் 12 கோடி நட்சத்திரங்கள் காணப்படுகின்றன். இவைகளையும் அளவுக்குத் தகுந்தபடியும் பிரகாசத்திற்குத் தகுந்தபடியும் 9 வகுப்புகளாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். ஆக எல்லா நட்சத்திரங்களையும் 15 வகுப்புகளாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். இன்னும் இந்த இருண்ட மண்டலத்தில் நமக்குத் தெரியாமல் எவ்வளவு இருக்கின்றனவோ, யாரறிவார்கள் ?

இவைகள் எம்மாதிரியான வஸ்துக்கள் என்று முன்னமேயே பார்த்தோம். நமது குடும்பத் தலைவனான வாயுருபத்துடன் கூடின சூர்யன் போன்ற வஸ்துக்கள். இவை இவ்வளவு சிறிய வஸ்துக்களாகக் காணப்படுகின்றனவே! சூர்யனைவிடச் சிறியவைகளா ? அல்ல. சூர்யனைவிட வெகு தூரத்திலிருப்பதால் இவை இப்படிக் காணப்படுகின்றன. நம்மிடத்திலிருந்து எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கின்றனவோ ! எவ்வளவு உஷ்ணமாயும், பிரகாசமாயும் இருக்கின்றனவோ ! இவைகளில் மனிதர்கள் இருக்கமாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். ஆனால் அவைகளின் கிரஹங்களில் யாரிருக்கின்றார்களோ! அவர்களுக்குப் பூமியே தெரியாதல்லவா ! சூர்யன் ஒரு நட்சத்திரம் போலும் ! நாம் நினைக்கிறதுபோல் அவர்களும் நம்மைப்பற்றி ஆலோசித்துக் கொண்டேயிருப்பார்கள் என்றே நம்பலாம் !

மிகப்பொடியான நட்சத்திரங்கள் ஆகாய மண்டலத்தின் ஒரு பக்கத்தில் மிகுந்திருப்பதை நாம் பார்க்கலாம். ஏறக்குறைய நமது தலைக்கு நேராக ஒரு வெண்மையான் பாதை போன்றபாகம் தெரிகிறது. இந்தப் பாகத்தில் தான் நட்சத்திரங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நெருங்கி விசேஷித்திருக்கின்றன. ஆகாயத்தின் மற்றைய பாகங்களில் இவை விசேஷித்திருக்கவில்லை. மிகச் சிறு நட்சத்திரக் கூட்டங்களின் தொகுதியாலேயே இப்பாதை பிரகாசமாகக் காணப்படுகிறது. நமக்குக் காணப்படும் 12 கோடி நட்சத்திரங்களில் சுமார் 10 கோடி இப்பாதையிலேயே இருக்கின்றன.

நமது வான் மீன்களாகிய இந்நட்சத்திரங்களின் தூரத்தைப்பற்றிக் கொஞ்சம் கவனிப்போம். இந்தத் தூரத்தை ஒரு மாதிரியாகக் கணக்கிட்டாலும், இதை எழுத்தால் எழுதுவதாவது, அல்லது மனதில் பதிப்பதாவது அசாத்தியம். எல்லா நட்சத்திரங்களும் ஒரே தூரத்திலிருக்கவில்லை. மிகச் சமீபத்திலுள்ளவை, நமக்கும் சூர்யனுக்குமுள்ள தூரத்தைப் போல், சுமார் ஐந்து லட்சம் மடங்கு தூரத்திலிருக்கின்றன. இதை நமது மனதில் பதிக்க முடியுமா? கேவலம் அற்ப மனதையுடைய நம்மால் இதைக் கொஞ்சமும் பாவிக்கக்கூட முடியவில்லை! ஆனால் வேறு உதாரணங்களால் இதைப் பாவனை செய்யலாம்.

இவைகளுள் மிகச் சமீபத்திலுள்ளது தென் துருவத்திற்கு நேருள்ள ஜயன் (A Centauri) என்னும் நட்சத்திரம். வெளிச்சம் ஒரு வஸ்துவிலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு வெகுவேகத்துடன் செல்லுகிறது. ஒரு செகண்டுக்குச் சுமார் 186,000 மைல் தூரம் செல்லுகின்றது என்று கணக்கிடப்படுகிறது. அதாவது, ஒரு மணிக்கு சுமார் 67 கோடி மைல் தூரம் செல்லும். வெளிச்சம் இவ்வித மனோ வேகத்துடன் வர, நமக்குச் சமீபத்திலுள்ள முதல் வகுப்பு நட்சத்திரமாகிய ஜயனிடத்திலிருந்து வெளிச்சம் நமக்கு வர, சுமார் நான்கு வருஷங்கள் ஆகின்றன! மற்றைய நட்சத்திரங்களிருக்கும் தூரத்தோடு ஒப்பிடுகையில் இது சமீபமே! எல்லாருக்கும் தெரிந்த வடதுருவ நட்சத்திரத்தினின்று வெளிச்சம் வர சுமார் $36\frac{1}{2}$ வருஷங்கள் ஆகின்றன! நாம் பார்க்கும் தருணத்தில் அதினின்று வரும் வெளிச்சம் அல்லது ஒளிகிரணங்கள், அப்போதைக்கு $36\frac{1}{2}$ வருஷங்களுக்குமுன் கிளம்பியவை. என்ன ஆச்சரியம்! எவ்வளவு தூரம்! என்ன அற்புதசிருஷ்டி!

முதலவள் :—(வீட்டிற்குச் செலவு பெற்றுக் கொண்டுபோகும்போது) "நான் போயிட்டுவரேன்"

இரண்டாவதவள் : ஆஹா ! வரும்போது மாத்ரம் தனியாக வாருங்கோ; பேயை யிட்டுவரவேண்டாம்.

இந்திய பூர்வ அரசியல்
ANCIENT HINDU POLITY

[ஸ்ரீமான் பி. எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள், எம். ஏ.,]

நமது இந்தியாவின் பூர்வசரித்திரமானது கீழ்நாடுகளிலுள்ளவர்களை நாகரிகமற்ற காட்டுமனிதர்களாகப் பாவித்து இகழ்ந்து, மதம், வழக்கம், மனோபாவம் இவைகளைப்பற்றிய விஷயங்களில் அவர்களிடத்துச் சிறிதும் அனுதாபமிருக்கவியலா இயல்புடைய ஐரோப்பிய நூலாசிரியர்களாலேயே பெரும்பான்மையும் எழுதிவரப்பெற்றதனால், நமது தேசத்தின் சரித்திரத்தை இதுகாறும் எழுதப்பட்டுள்ள நூல்களிலிருந்து கற்றுணர்ந்தவர்கள் அதைப்பற்றித் தவறானவைகளாயும், நமது நாட்டை இகழச்செய்யத்தக்கவைகளுமான சில அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் நமது தேசத்தின் உண்மையான சரிதத்தை நன்றாய் ஆராய்ந்தறிந்து, அதை நமது நாட்டவர்கள் மனத்திற் பதியுமாறு தெளிவாய் எடுத்துரைத்து, அதைப்பற்றி அவர்கள் கொண்டுள்ள பிசகான அபிப்பிராயங்களை வேருடன் களைந்தெறிய வேண்டியது நமது இந்திய தேசாபிமானிகள் ஒவ்வொருவரும் தமது நாட்டுக்கும் தமது நாட்டவர்கட்கும் செலுத்த வேண்டிய கடமையாக விருக்கிறது.

ஆனால் அக்கடமை எளிதில் நிறைவேற்றக்கூடிய கடமையன்று. ஒருவர் தமது வாணாள் முழுவதையும் செலவழித்தாலும் நமது தேச சரித்திர முழுவதையும் தனியாக முடிப்பது அசாத்தியம். ஆகையினால், ஒவ்வொருவரும் அச்சரித்திரத்தின் யாதாயினுமொரு பாகத்தை ஊக்கத்துடன் நன்றாய் ஆராய்ச்சிசெய்து, தாம் அறிந்துகொள்வதைப் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் முதலியனமூலமாய் வெளியிட்டுக் கொண்டுவரின், நமது தேசத்தின் உண்மையான பூர்வ சரித்திர முழுவதும் வெகு சீக்கிரத்தில் வெளியாகிவிடுமென்பதற்கையமில்லை. ஆதலால் நமது தேசசரித்திரத்தை ஆராய்ச்சி செய்வதில் தங்கள் முயற்சி முழுவதையும் சிலகாலம் செலுத்திவரும்படி எனது சகோதரர்களையும் சகோதரிகளையும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

எத்தேசத்தின் பூர்வ சரித்திரத்தை யறிய வேண்டியிருந்தாலும், அத்தேசத்தில் தொன்றுதொட்டுக் கர்ணபரம்பரையாய்ப் பரவிவரும் கதைகளையும் எழுதிவைக்கப்பட்டுள்ளபழைய புராண இதிகாசங்களையும் பூர்வீகத்தில் சாஸ்திர நிபுணர்கள் வரைந்துள்ள நீதி நூல்களையுமே ஆதாரங்களாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது. பழைய புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலானவைகளில் வரையப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் ஒரு தேசத்தின் உண்மையான சரித்திரத்தை யுணர்த்துமாவென்ற சந்தேகம் பிறக்கக்கூடும். ஏனெனில், பௌராணிகர்களும் கவிஞர்களும் விசேஷமாய்த் தங்கள் காலத்துக்கு முன்பு நடந்த சம்பவங்களைப் பற்றியே எழுதுவது வழக்கமாதலால், அவர்களியற்றிய நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளவைகள் அவர்கள் காலத்தின் வழக்கங்களைத் தெரிவிக்கக்கூடிய சாக்ஷியமாகா. அன்றியும், புராணாசிரியர்களும் கவிவாணர்களும் தேசத்தின் புராதன சரித்திரத்தைத் தகுந்த சாக்ஷியங்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்தறியும் வல்லமையையுடைத்தா யிருப்பரென்று எண்ணுவதற்கு மிடமில்லை. ஆனால் புராணங்களிலும் காவியங்களிலும் அவைகளின் வீரர்களது பராக்கிரமம், ஈகை, கீர்த்தி முதலானவைகளை வர்ணித்து நூலாசிரியர்கள் கூறும் விஷயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் மேற்கூறியவாறு சந்தேகமேற்படுவது நியாயமேயெனினும், அவர்கள் வேறு விஷயங்களை வர்ணிக்குங்கால், இடையிடையே இராஜாங்க ஏற்பாடுகள், ஜனசமூக ஆசாரங்கள், கைத்தொழிற்றிறங்கள் முதலானவைகளைக் குறித்துச் சொல்லும் விஷயங்கள், அவைகள் கதையினிரசத்தை அதிகரிப்பதற்காகச் சொல்லப்படவில்லையென்று தெளிவாய் விளங்கும்பக்ஷத்தில், அவர்கள் காலத்திலுள்ள வழக்கங்களையே உணர்த்துகின்றனவென்பதைச் சந்தேகிக்கச் சிறிதும் இடமில்லை. இராஜாங்க நீதி சாஸ்திர நிபுணர்களான பல ஐரோப்பிய நூலாசிரியர்கள் இவ்வாறே அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

இதிப்படியிருக்க, நீதிநூல்கள் அவைகளின் ஆசிரியர்கள் நீதிகளென வெண்ணியவைகளை யுணர்த்துமேயன்றி, அவர்களிருந்த காலத்தில் அவர்களது தேசத்திலுள்ள யாவரும் நீதிகளெனவெண்ணி யனுஷ்டித்து வந்தவைகளை

யுணர்த்தமாட்டாவென்று கூறுவோரு முளர். ஆனால் கீர்த்திபெற்ற மனிதர்களால் அவர்கள் காலத்தின் வழக்கங்களும் எண்ணங்களும் மாறுபடுமென்றும், அவர்களது அபிப்பிராயங்களும் மனோபாவங்களும் அவர்களுடைய காலத்தின் வழக்கங்களினாலும் எண்ணங்களினாலும் மாறுதலடையுமென்றும் பலதத்துவ சாஸ்திரிகளும், தேச சரிதாசிரியர்களும் மற்றும் பல பெரியோர்களும் அபிப்பிராயப் படுகிறார்களாகையால், நீதி நூல்கள் சற்றேறக் குறைய அவைகளெழுதப்பட்ட காலங்களின் ஆசாரங்களையே தெரிவிக்குமென நம்பவேண்டியதா யிருக்கிறது. ஆகையினால், நாம் நமது நாட்டின் பூர்வ சரித்திரத்தை நமது புராணங்கள், இதிகாசங்கள், காவியங்கள், நீதி நூல்கள் முதலான எண்ணிறந்த நூல்களினால் அறிந்து கொள்ளலா மென்பதற் கையமில்லை.

தேச சரிதாசிரியரான ஐரோப்பியரொருவர் நமது நாட்டைப்பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:—"கீழ்நாடுகளிலுள்ள பெரிய இராஜ்யங்கள், பிரதானமாய் வரிவசூல் செய்வதற்காக ஏற்பட்ட சங்கங்களாக விருந்தன. அவ்விராஜாங்கத்தார்கள், சிற்சில காலங்களில் சிற்சில காரியங்களுக்காகத் தங்கள் குடிகளை மிகவும் கொடுமையாய் அல்லற்படுத்தி வந்தனரே யொழிய, இடைவிட்டு இடும் விசேஷக் கட்டளைகளல்லாத சட்டங்களை விதிக்கவேயில்லை. தொன்றுதொட்டு வழங்கிவந்த சட்டங்களையும் அவர்கள் நியாயசபைகளின் மூலமாய்ப்பரிபாலித்துச் செலுத்தவில்லை. அவர்களது குடிகள் வழக்கமாய் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்துவந்தார்களென்று ஒருவாறாய்ச் சொல்லலாம். எவ்வாறெனில், வரிகளுக்காகவும் சேனைக்கு ஆட்களுக்காகவும் இராஜ்யாதிகாரிகள் அவர்களிடஞ் சென்ற காலங்களில் அவர்கள் வழக்கமாய் அவ்வதிகாரிகளிட்ட கட்டளைகளின்படி நடந்து வந்தனர். ஆனால் சாதாரணமாய் அவர்கள் தமது வாணாளிற் செய்தனவும், செய்யாது விடுத்தனவும் இராஜ்யாதிகாரிகளை யல்லாது, ஏனைய அதிகாரிகளையே பொறுத்திருந்தன. அவ்வதிகாரிகள் விஷயத்தில் இராஜ்யாதிகாரிகள் பிரவேசித்ததுமில்லை; அவ்வாறு பிரவேசித்திருந்தால் இராஜ்யமே நாசமடைந்திருக்கவும் கூடும்."

அவர் எழுதியதின் உண்மையைச் சற்று ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

கிறிஸ்து பிறப்பதற்குச் சுமார் 300 வருஷங்களுக்குமுன், அதாவது, இப்போதைக்குச் சுமார் 2200 வருஷங்களுக்கு முன், மகத தேசத்தில் சந்திரகுப்த மௌரியன் என்னும் அரசன் ஆண்டு வந்தகாலத்திலிருந்த மிகுந்த கீர்த்திபெற்ற இராஜதந்திரநிபுணரானகௌடில்யர் அல்லது சாணக்யர் என்ற ஒருவர் தாம் வரைந்த அர்த்தசாஸ்திர மென்ற இராஜதர்ம சாஸ்திரத்தில் அரசர்களின் கடமையைப்பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :—

> "மன்னவனுக்குத் தனது வேலைகளைச் செய்யத் தயாராயிருப்பதே மத சம்பந்தமான நோன்பு. தனது கடமைகளைத் தாழ்வின்றிச்செய்வதேயாகம். யாவரையும் சமமாகக் கவனிப்பதே முடிசூட்டு தற்பொருட்டுப் பெரியோர்க்கு அளிக்கும் தக்ஷிணை அர்க்கிய மாத்திய ஆசமநீயம். அவனது குடிகளின் சந்தோஷந்தான் அவனுக்குச்சந்தோஷத்தை விளைவிக்கும். அவன் தன் மனத்துக்குத் திருப்தியைத் தருவதை நல்லதென் றெண்ணக்கூடாது. அவன் தனது குடிகளுடைய மனங்களுக்குத்திருப்தியைத் தருவதையே நல்லதெனத் தேரவேண்டும்."
>
> —அர்த்த சாஸ்திரம்

இராஜாங்கத்தை நடத்துவதற்குப் பொருள் அவசியமாதலால், நமது பூர்வீக மன்னர்கள் ஆறிலொருகடமை வாங்கி வந்தார்களேயன்றி தங்கள் சௌகரியத்துக்காக வாங்கிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் இராஜாங்கத்திலேயே நடத்திவந்த நெசவு, சாயந்தோய்த்தல், சுரங்கங்களினின்று உலோகங்களை வெட்டியெடுத்துச் சுத்திசெய்தல் முதலான கைத்தொழில்களினாலும் வியாபாரத்தினாலும், ஏராளமான வருமானங்களை யடைந்ததாகவும், இராஜாங்கத்தைச் சேர்ந்த பூமிகளிலும் காடுகளிலும் உண்டான மாசூல்களிற் பாதியைமட்டும் இராஜாங்கத்துக்காகச் செலவழித்துக் கொண்டு, மீதமுள்ள பாதியைப் பஞ்சம் முதலான ஆபத்துக்கள் நேரிடுங்காலங்களில் குடிகளுக்கு உதவிபுரிவதற்காக எப்போதும் வைத்திருந்ததாகவும் மேற்கூறிய அர்த்த சாஸ்திரத்தினால் வெளியாகிறது.

அரசர்கள் தங்களது குடிகளுக்கு நன்மை புரிவதற்காகப் பலவாறாய் முயற்சிசெய்து வந்ததாகவும், குடிகளுக்குள் ஏற்பட்ட விவாதங்களைப்பற்றி நியாயசபையில் விசாரணைசெய்து

நீதிசெலுத்தி, நேரில் தர்மபரிபாலனஞ்செய்து வந்ததாகவும், எளியோரும் எளிதில் தங்களைக் காணும்படி ஏற்பாடு செய்வதே அரசர்களின் முதன்மையான கடமை யென்ற கொள்கை அக்காலத்தில் வழங்கிவந்ததாகவும், அரசர்களுக்கும் குடிகளுக்குமுள்ள சம்பந்தம் தந்தைக்கும் குழந்தைகளுக்குமுள்ள சம்பந்தமாகக் கருதப்பட்டு வந்ததாகவும், கீழே கூறியுள்ள சாக்ஷியங்களினால் விளங்குகிறது.

"அரசன் தான் சபையிலிருக்குங்கால் தன்னிடம் விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள வருபவர்களைத் தனது சபையின் வாயிலண்டை ஒருபோதும் காத்திருக்கும்படி செய்யக்கூடாது. ஏனெனில், ஓர் அரசன் தன் குடிகள் தன்னை யணுகவொட்டாமல், தனது வேலைகளைத் தனது அதிகாரிகளிடத்தில் ஒப்புவிப்பானேயாகில், இராஜாங்க வேலையிற் குழப்ப முண்டாவதுமன்றி, குடிகளுக்கு அவன் மீதுள்ள பிரியம் குன்றி அவன் தனது சத்துருக்களுக்கு இரையாவான்."

—அர்த்த சாஸ்திரம்

"காட்சிக்கெளியன் கடுஞ்சொல்ல னல்லனேன்
மீக்கூறு மன்ன னிலம்." —(திருக்குறள்)

வலியோரால் துன்புறுத்தப்பட்டு, அதைக் குறித்து அரசனிடம் முறையிட்டுக்கொள்ள வருவோருக்கும், வறுமையினால் துன்புற்று, தங்கள் குறைகளைத் தீர்க்கும்படி அரசனை வேண்டிக்கொள்ள வருவோருக்கும், காண்பதற்கெளியனாயும் எவரிடத்திலும் கடுஞ்சொல் மொழியாதவனாயும் ஒரு அரசனிருப்பானேல், அவனது நாட்டை எல்லா நாடுகளினும் சிறந்ததென உலகத்தார் கூறுவர்.

"ஓர்ந்து கண்ணோடா திறைபுரிந் தியார் மாட்டுந்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை" (திருக்குறள்)

தனது குடிகள் செய்த குற்றத்தை ஆராய்ந்து யாரிடத்தும் தாட்சிணியப் படாமல், நடுவு நிலைமையை விரும்பி, அக்குற்றத்துக்குச் சொல்லிய தண்டனையைக் கற்றோரிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டு அத்தண்டனையை விதிப்பதே அரசாது நீதியாம்.

"அரசன் கால் நடைகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கும், வியாபாரஞ் செய்வதற்கும், தனது குடிகளுக்கு வேண்டிய உதவிகளைப் புரிந்து, வியாபார சாமான்களை வியாபார ஸ்தலங்களுக்குக் கொண்டுபோக, சாலைகளையும் கால்வாய்களையும் உண்டுபண்ணி, வியாபாரத்துக்காகப் பட்டணங்களையும் கட்டவேண்டும்."

—அர்த்த சாஸ்திரம்

"வற்றாத ஊற்றுக்களினாலோ வேறு ஜலாதாரங்களினாலோ நிரப்பப்பெற்ற நீர் நிலைகளை அரசன் கட்டவேண்டும். அல்லது, தாங்களாகவே நீர் நிலைகளைக் கட்டிக்கொள்ளுவோர்கட்கு அவைகளைக் கட்டுவதற்கு அவசியமான இடங்கள், வழிகள் முதலியவைகளை அவன் கொடுத்துதவலாம்."

—அர்த்த சாஸ்திரம்

"அநாதையான குழந்தைகள், வயது முதிர்ந்தவர்கள், பலஹீன மடைந்தவர்கள், கொடிய நோய்களினால் பீடிக்கப்பெற்றவர்கள், கதியற்றவர்கள் இவர்களுக்கு அரசன் ஜீவனம்சம் கொடுக்கவேண்டும். அவன் கதியற்ற கர்ப்பிணிகளுக்குக் கர்ப்ப காலத்தில் அன்னமளிப்பதுமன்றி அவர்கள் பெறுங் குழந்தைகளுக்கும் உணவளிக்கவேண்டும்."

—அர்த்த சாஸ்திரம்

தற்காலத்தில் மேல் நாடுகளில் மிகுந்த நாகரிகமடைந்தனவாகச் சொல்லிக்கொள்ளும் நாடுகளிற் சிலநாடுகள்தாம், இப்போது சில காலமாக, தங்கள் ஜீவனத்துக்கு வேண்டும் பொருளைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளும் வலியற்றவர்களான அநாதைச் சிறுவர்கள், பெண் பிள்ளைகள், பிணியுற்றவர்கள். கிழவர்கள் முதலானவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டியது இராஜாங்கத்தாருடைய கடமை யென்பதையே அறிந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்நாடுகளைச் சேர்ந்த ஒருவரே மேற்கூறியவாறு நமது பூர்வீக அரசர்களின் இராஜாங்கத்தைப்பற்றி இகழ்ச்சியாய் எழுதியிருக்கிறார். அவர்மீது குற்றங் கூறுவது நியாயமன்று. ஏனெனில், நமது தேசசரித்திரத்தை நன்காராய்ந்து திருத்தமாய் எழுதாததனாலன்றோ பிறர் மேற்கூறியவாறு நமது நாட்டை இகழும்படி நேர்ந்தது? இது நிற்க.

மேலெழுதிய சாக்ஷியங்களால் நமது பூர்வீக மன்னர்கள் குடிகளிடமிருந்து வரி வசூலிப்பதையே தங்களது முக்கியமான கடமையாக எண்ணவில்லையென்றும், குடிகளுக்கு வேண்டிய உதவிகளைப் புரிந்து தங்கள் குழந்தைகளாக அவர்களைப் பாவித்து வந்தார்களென்றும், நியாயசபையின் மூலமாய் தர்ம பரிபாலனஞ் செய்துவந்தார்களென்றும் வெளியாகிறது.

அரசர்கள் பொதுவாய்ப் புதிய சட்டங்களை விதிக்கவில்லை யென்பது பிசகென்று காளிதாசன் எழுதிய "சகுந்தலை" என்னும் நாடகத்தினால் வெளியாகிறது. (இன்னும் வரும்.)

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

மனித தர்மம்

(35-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சாப்பிட்டு முடிந்ததும், இருவரும் கூடத்தில் போய், விரித்திருக்கும் பாயில் உட்கார்ந்தார்கள். இதுவரை கவலையும், துக்கமுமே காட்டிக் குனிந்திருந்த அவ்விளைஞன், முகத்தை நிமிர்ந்து திருப்தி விளங்க, மரகதத்தம்மாளைப் பார்த்து "அம்மா, நீ நல்ல மஹாராஜியாயிருக்கவேண்டும்" என்று ஒருவித மந்தஹாஸத்தோடு ஆசீர்வதித்தான். அந்தப் புன்முறுவலில் ஏதோ விசேஷ மிருப்பதாகத் தோன்றிற்று ஸதிபதிகளிருவருக்கும்.

களை தீர்ந்ததென்று கண்ட அப்பெண்மணியும் குசல ப்ரச்னத்துக்கு ஆரம்பித்தாள்.

"நீ எந்த வூரப்பா?"

"நான் இந்த ப்ராந்த்யமேயல்ல."

"ஆனால் இந்தக்கோயிலில் எப்படிவந்தாய்?"

"அது இப்பொழுது சொல்லக்கூடாது."

"யாராவது உன்னை அடித்துப் பறித்தார்களா?"

"இல்லை இல்லை, எனக்கு ஈசுவர தண்டனை."

"ஐயோ! பாவம். குளிரில் கிடந்து பசியோடு வருந்தினை யாக்கும்."

"ஆமாம்: உங்கள் புருஷர் இரக்கமுற்று என்னை யிட்டுவந்தார். நீங்கள் உங்கள் பிள்ளையைப்போல் உபசரித்தீர்கள்; இவ்வுபகாரம் ஒரு நாளும் வீண் போகாது." "ஸரி, நாழிகையாகிறது, அலுப்புத்தீரத் தூங்குங்கள், நான் மீதி வேலையைச் செய்கிறேன்" என்று சொல்லி, அவனுக்கு ஒரு ஸன்னப்பிரம்புப் பாயும், தலையணையும் கொடுத்து, போர்த்துக் கொள்ளத் தான்வைத்திருந்த ஒரு பழைய துப்பட்டியையுங் கொடுத்து, வாசற்றிண்ணையில் படுக்க அனுப்பிவிட்டு, புருஷனிடம் வந்து "இந்தப் பிள்ளையைப் பார்த்தால் யோக்யனாகத்தான் தோணுகிறது. அவன் யாரு, ஏன் இங்கே வந்திருக்கிறான் என்பதைச் சொல்லாததுதான் ஸந்தேகத்துக்கிடங் கொடுக்கிறது" என்றாள். ச்யவனனும் "அதெல்லாம் நமக்கேன்? நம்மாலான தர்மத்தைச் செய்தால் கடவுள் இருக்கிறார்" என்றான்.

"நாளைக்குச் சமையலுக்கு அரிசியில்லையே"

"இந்த 3 ரூபாயில் ஒரு ரூபாய்க்கு வாங்கவேண்டியதுதான். அதற்கென்ன காலையில் பேசிக் கொள்ளலாம், தூக்கம் கண்ணைச் சுற்றுகிறது" என்று பாயைவிரித்துப் படுத்துக் கொண்டான்.

மறுநாள் காலை சூர்யோதயமாயிற்று. இவ்வளவு நாள் போலல்லாமல், சூர்யன் நன்றாக வீசி ஜ்வலித்தான். காற்றும் அவ்வளவு குளிர்ந்ததாக வில்லை. பக்ஷிகள் சில அங்குமிங்கும், கலகலப்பாக, சப்தமிட்டு இரைபொறுக்கிக் கொண்டிருந்தன. அன்றுதினமே கொஞ்சம் ஸந்தோஷமாக விருந்தது.

ச்யவனன் காலையில் எழுந்திருந்து, மறையூர் போய், அரிசி வாங்கிவந்து மனைவியிடங் கொடுத்துவிட்டு வெளியில் வரும்போது, வாலிபன் தூங்கி யெழுந்திருந்து படுக்கையைச் சுருட்டிவைத்துவிட்டுத், திண்ணையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டான். முதல் நாளைவிட அவன் முகத்தில் அதிக தேஜஸ் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தது. எதிர்த்திண்ணையில் ச்யவனனும் உட்காரவே, அடியில் வருமாறு ஸம்பாஷணை நிகழ்ந்தது.

"என்னப்பா? நன்றாகத் தூங்கினாயா? கொஞ்சம் உடம்பு ச்ரமம் தீர்ந்திருக்கா?"

"ஆகா, ஏதோ நீங்கள் கட்டிக்கொண்ட புண்யம்."

"நம்மாலென்ன விருக்கு? எல்லாம் ஈசன் செயல்; இருந்தாலும், நாமும் நம்மாலானதைச் செய்யவேண்டுமெல்லவா? நீ என்னோடு கூடவே யிருப்பதானால், ஏதாவது வேலைசெய்தால்தான் ஸாத்யமாகும். உனக்கு என்ன வேலை செய்யத் தெரியும்?"

"எனக்கு ஒருவித வேலையும் தெரியாது."

"ஆனால் ஏதாவது தொழில் கற்றுக்கொள்ளேன்."

"நீங்கள் சொல்லுகிறபடி செய்ய ஆக்ஷேபணை கிடையாது."

"உன் பெயரென்ன?"

"என் பெயரா? மதங்கன்."

"நான் சொல்வதைக்கேள். எனக்கு ஸகாயமாக இன்னொருவனிருந்தால் கரகூரிலிருந்து கூட ரொம்பவேலை கிடைக்கும். நீ என் தொழிலைக் கற்றுக்கொண்டு, என்னோடேயே இருந்துவிட ஸம்மதமா?"

"என்னிடம் நீங்கள் காட்டும் ப்ரியத்திற்கு உங்களுக்குக் கடவுள் அருள்புரிவார்" என்றதும், கயிறு பின்னுவதுமுதல், மூங்கில், பிரம்புகளைப் பிளந்து விசித்ரமான வேலைப்பாடுகள் செய்யும் விதமெல்லாம் கற்பித்தான். எவ்வித வேலையும் ச்யவனன் சொல்லவேண்டியதுதான் தாமஸம். உடனே, ஏகஸந்தக்ராஹியாய் அதை நன்றாய்ப் பிடித்துக்கொள்வான் மதங்கன். ஒரு வாரத்துக்குள் ச்யவனனைவிட அழகாகவும் உறுதியாகவும் வேலை செய்பவன் என்றும், அந்தத் தொழிலில் மதங்கனைவிட ஸமர்த்தன் கிடையாது என்றும் பெயரெடுத்தான். சுற்றிலுமுள்ள எல்லாவூர்களிலுமிருந்துவேலை யதேஷ்டமாக வந்து குவிந்தது. மதங்கன் ச்யவனனோடேயே இருந்துவர, சிலகாலத்தில் நல்ல ஸௌகர்ய மேற்பட்டது. மதங்கனே வெகு நேரம் வேலை செய்வான். வேலை முடிந்து ஸாமான்களைக் கட்டிவைத்ததும், கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு மேனோக்கின பார்வையோடு ஏதோ யோசிப்பவனைப்போல் உட்கார்ந்திருப்பான். விசேஷமாகப் பேசுவதே கிடையாது. வீண்வம்புகளுக்குப் போவதே யில்லை. அவன் பரிஹாஸமாகப் பேசியாவது, சிரித்தாவது ஒருவருமே பார்த்ததில்லை.

இரண்டாம் பாகம்

காலசக்ரம் சுழன்று சுழன்று, நாட்களை வாரங்களாகவும், வாரங்களை மாதங்களாகவும், மாதங்களை வருஷங்களாகவும் மாற்றியது. மதங்கன் மறையூருக்கு வந்து ஏறக்குறைய 5 வருஷங்களாய்விட்டன. கையில் கொஞ்சம் பணம் மிஞ்சின படியால், வீட்டையும் சற்றுப் பெரிதாய்க் கட்டி, ஒரு தோட்டமும் உண்டாக்கியிருந்தார்கள். மரகதத்தம்மாளுக்கு ஒரு சேலைக்கு 10 தடவை சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. மதங்கனும், அவர்கள் வீட்டுக்குழந்தைபோலவே, அன்புடனும், மரியாதையுடனும் நடத்தப்பட்டுவந்தான்.

ஒரு நாட்காலை ஸுமார் 8 மணியிருக்கும். யஜமானனும், வேலையாளும், காலைக் கஞ்சி குடித்துவிட்டு அன்று வேலைக்கு ஆரம்பஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ரஸ்தாவில் இரண்டுகுதிரை பூட்டிய ஒரு "கோச்" வந்து நின்றதும், பெட்டியிலிருந்து இறங்கி ஒரு ஸேவகன் வண்டியின் கதவைத் திறந்தான். உள்ளிருந்து ஸுமார் 40 வயதுள்ள ஒரு புருஷன் இறங்கினான். அரையில் தரித்திருந்த உயர்ந்த ஜரிகை வஸ்த்ரத்தாலும், மேலுள்ள பட்டுச்சட்டையாலும், அதில் பளபளவென்று ஜ்வலிக்கும் தங்கக் கடியாரச் சங்கிலியாலும், கையிலணிந்திருக்கும் வைரமோதிரங்களாலும், அவர் மிக்க தனிகர் என்று, நம்மைப் போலவே, ச்யவனனும் எளிதில் அறிந்து கொண்டான். அவர் வாசற்படி யண்டை வந்ததும், பலமான கும்பிடுபோட்டு "யஜமானே வரணும், என்ன உத்தரவு?" என்றான் ச்யவனன். அவர் தன் ஸேவகனைக் கூவி, "அடே, அந்த மூட்டையைக் கொண்டுவா" என, அதைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு "அடே, பின்னல் மேஸ்திரி யார்?" என, ச்யவனன் "யஜமானே, நான்தான்" என்றான்.

"அடே இந்த மூங்கிற்கழிகளைப் பார்த்தாயா?"

"ஆமா, யஜமானே, உயர்ந்த ஜாதி மூங்கில்."

"உயர்ந்ததா, அதுமாதிரி நீ எங்கேயாவது கண்டதுண்டா? கணுவில்லாமல்வேணுமென்று வளர்க்கப்படும் ஓர் ஜாதி. இந்தக் கட்டுமட்டில் 32 ரூபாய். தெரியுமா?"

"ஆமா, யஜமானே!"

"இதோ இந்தப் பட்டுத்துணிகளைப் பார்த்தாயா? மிகவுமுயர்ந்த தினுஸு. இவைகளைக் கொண்டு நீ ஒரு பல்லக்குத் தயார் செய்ய வேண்டும். தெரியுமா? அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை முதல், எங்கள் குலகுரு எனக்கு உபதேசத்திற்காக வந்து, ஒரு மாஸம் தங்கப் போகிறார். அந்த 30 நாளும் நித்யோற்சவம். அவருக்கு வாகனார்த்தம் இந்தப் பல்லக்கு வேண்டும். தெரியுமா? அதனால், மிகுந்த அலங்காரமாயும் உறுதியாயும் கட்டவேண்டும். பிணப்பல்லக்கு மாதிரி கட்டிவிடாதே. ஜாக்ரதை; ஏதாவது ஒரு விஷயத்திலாவது அதிருப்தி ஏற்பட்டால், உன் உயிரை நம்பாதே, தெரியுமா? உன்னால் முடியாதென்றால், இப்பொழுதே சொல்லிவிடு. என்ன?" என்றார். பார்த்தான் ச்யவனன். நல்ல கூலி கிடைக்கும் என்ற ஆசை ஒரு பக்கம். ஏதாவது தவறு நேர்ந்துவிடுமோ என்ற பயம் ஒரு பக்கம். மெள்ள மதங்கனை ஜாடையாகப் பார்த்தான். அவனும் ஸங்கேதமாகவே தலையசைத்ததும்,

"ஆஹா, யஜமாங்களே. உத்தரவு" என்ருன். அந்தக் கனவானும் "ஸரி, இவைகளை ஜாக்ரதையாய் வை, நான் போய் வருகிறேன்" என்று திரும்பினர். இடதுபுறம் நின்றிருந்த மதங்கன் கண்ணில் பட்டான். ச்யவனன் பக்கந்திரும்பி, "அது யாரு, அங்கே நிற்பவன்?" எனவும்! "ஸ்வாமி, அவன்தான் மதங்கன் என்னும் என் வேலையாள், தங்கள் வேலை கூட அவனேதான் செய்வான்" என்ருன்.

"அடே, குறைந்த பக்ஷம் 30 நாளாவது உபயோகப்படவேண்டும், தெரியுமா? உறுதியாகச் செய்வாயா?" என்று அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தார். ச்யவனனும், அந்தப் பக்கம் நோக்குவனே, என்ன வாச்சரியம்! மதங்கன் அந்தக் கனவானைப் பார்க்காது, அவர் பின்னல் நிற்கும் ஏதோவொன்றைக் கவனமாகப் பார்ப்பவன்போல் இருந்தான். திடீரென்று அவன் முகத்தில் மலர்ந்த புன்னகையுண்டாயிற்று. கண்களில் ஸந்தோஷம் ஜ்வலித்தது. ச்யவனனுக்குண்டான ஆச்சர்யம் அடங்குவதற்குள் மதங்கன் முகத்தில் தவழ்ந்த மந்தஹாஸத்தைக் கவனித்த அந்தத் தனிகரும்,

"என்னடா, மடையா, என்ன சிரிக்கிருய்? எங்கள் குரு, வரும் வெள்ளிக்கிழமை வருகிருர். ஆகவே, பல்லக்கு வியாழக்கிழமை தயாராயிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால், உன் சிரிப்பெல்லாம், நெருப்பாய்விடப் பண்ணுவேன். தெரியுமா?" என்னவும்,

"ஸ்வாமி, வேண்டிய காலத்திற்குத் தயாராயிருக்கும். நீங்கள் கவலை யொழிக்கலாம்" என்ருன் மதங்கன். கனவானும் உடனே புறப்பட்டு, வண்டியிலேறிக்கொண்டு போய் விட்டார். இங்கே ச்யவனனும், "அப்பா என்ன ஆளப்பா! கல்லு மாதிரியல்லவா இருக்கிருன்" என்ருன். மரகதமும் "அடித்துக்கொன்ருல்கூட ஆறுமாதம் பிடிக்கும்போலிருக்கிறது. ஆளையடித்தால் நாலாள் செய்யலாம்!" என்று இப்படிப் பலவிதமாய் மனம் போனபடி பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மறுநாள் காலை, ச்யவனன் மதங்கனை யழைத்து "அந்தப் பல்லக்கு வேலையை யாரம்பித்து ஜாக்ரதையாய்ச் செய். நான் மறையூர் வரையில் போய்வருகிறேன்" என்று எச்சரித்து விட்டுப் போய்விட்டான். மதங்கனும் வேலையை யாரம்பித்து விரைவாகச் செய்துகொண்டிருந்தான். வேலை முக்கால் பாகம் முடிந்து, உருவமேற்படும்போது மரகதம் வெளியில்வர நேர்ந்தது அதைப் பார்க்கவும் "என்னப்பா! பிணப்பல்லக்கு மாதிரி செய்கிருயே. ஸவாரிப் பல்லக்கு இப்படித்தான் செய்வதோ?" என்று சொல்லியும், அது காதில் படாதவன்போல் முன்மாதிரியே வேலை செய்துகொண்டிருந்தான். கடைசியில் வேலையும் முடிந்தது. அதைத் திண்ணையோரமாக வைத்து மூடிவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தான் மதங்கன். அஸ்தமனத்துக்கு ச்யவனன் வீடுவந்ததும், மதங்கன் அவனை யிட்டுக்கொண்டுபோய், தான் செய்த பல்லக்கைக் காண்பித்தான். ச்யவனன் அதைப் பார்த்ததும், வயிற்றிலும், வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு "அப்பா, மதங்கா, வாயில் மண் போட்டாயே. அவர் பயந்தபடியே, பிணப் பல்லக்காக ஜோடித்து விட்டாயே! என்ன செய்வேன்? கோபத்தில் அவர் என்ன செய்வாரோ? வேறென்று செய்யலாம் என்ருலும், அம்மாதிரி மூங்கிற் கழிகளுக்கு நாம் எங்கேபோவது? நீ ஒருநாளும் தவறு செய்ததே கிடையாதே. ஏது நீ கூட இப்படி ஞாபகமின்றிச் செய்துவிட்டாய். வேளையின் பலம்" என்று புலம்பும்போதே, மிகுந்த வேகத்துடன் முதல் நாள் வந்த கனவான் ஸேவகன், மூச்சுவாங்க ஓடிவந்ததைக் கண்டான். அந்த ஸேவகன் முகத்தில் துக்கமும், பயமும் பூர்ணமாக விருந்தது. அவன் மிரள மிரள விழிப்பதையும், வாய்பேசாது நிற்பதையும் பார்த்து, ச்யவனன்

"ஏனப்பா, என்ன ஸமாசாரம்" என்ருன்.

"ஐயா, நேற்று யஜமான் செய்யச்சொன்ன பல்லக்கு ஆயிற்ரு? அதைப்பற்றியே வந்தேன்."

"ஏன் அதற்கென்ன? இன்னும் ஏதாவது சேர்க்கவேண்டுமோ?"

"இல்லை, ஐயா, யஜமான் காலை 10 மணிக்குத் தேகவ்யோகமாய்விட்டார். உபதேசமுமில்லை, ஒன்றுமில்லை. ஆகவே, அவர் ஆஸ்தையாக வாங்கிய அம்மூங்கிலினலேயே, அவரை ஸ்மசாநங்கொண்டுபோக ஒரு பல்லக்குச் செய்து விடும்படி சின்ன யஜமான் சொன்னதைக் கூறவந்தேன். நாளைக்காலை ப்ரேதமெடுக்கப் போகிருர்கள்" என்ருன். ச்யவனனும், மரகதமும், ஒருவரையொருவர் பார்த்து விழி

த்து, "மனுஷ்யகாயம் எவ்வளவு அநித்யம்! இப்படியிருக்கையிலேயே ஒருவருக்கொருவர் கோபமும், தாபமும், சண்டையும் கொண்டாடுவது எவ்வளவு மதியீனம்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே, மதங்கன் அந்த ஸேவகனை விளித்து "அப்பா, ப்ரேதப்பல்லக்குத் தயாராகி, வாசலில் வைத்திருக்கிறது. ஆள்களைக்கொண்டு நீ எடுத்துப்போகலாம்" என்றான். திக்ப்ரமையடைந்து, வந்த ஸேவகனும், ஸரியென்று வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

மூன்றாம் பாகம்

முற்சொன்ன ஸம்பவங்கள் நடந்து ஒரு வருஷமாயிற்று. கார்யங்கள் முன்போலவே நடந்து வந்தன. மதங்கன் முதன் முதலில், மரகதம் சாப்பாடளித்த ஸமயமும், பல்லக்குத்தரவு செய்த கனவான் வந்த மற்றொரு ஸமயமும் செய்த மந்தஹாஸத்தைத் தவிர வேறு ஸமயங்களில் சிரித்ததேயில்லை. இதில் ஏதோ ஸூக்ஷ்மமிருக்கிறதென்று நினைத்தாலும், அவன் சொல்ல இஷ்டப்படாததை வற்புறுத்திக் கேட்கலாகாதென்று இருந்துவிட்டான் ச்யவனன்.

ஒரு நாள் காலையில், அவரவர் வேலையிலிருந்தார்கள். மரகதம், ஏதோ காய்கறி நறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். ச்யவனன் மூங்கில்களைப் பிளந்து சீவிக்கொண்டிருந்தான். மதங்கன் ஒரு பிரம்புப்பாய் பின்னிக்கொண்டிருந்தான். ச்யவனன் குழந்தைகள் ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. திடீரென்று மூத்த குழந்தை ஓடிவந்து மதங்கனைப் பிடித்திழுத்து "மாமா, மாமா, நம் வீட்டிற்கு யாரோ ஒரு அம்மா வருகிறாள். அவள்கூட, இரண்டு சிறு பெண்கள் வருவதைப் பார்த்தேன். ஐயோ பாபம், ஒரு பெண்ணுக்குக் காலில் ஏதோ ஊனம்போலிருக்கிறது; நொண்டி நொண்டி நடக்கிறது, அவர்கள் யார் மாமா?" என்று கேட்டதுதான் தாமஸம், கையிலிருந்த வேலையைக் கீழே வைத்துவிட்டு வெளியிற் சென்று மதங்கன், அந்த ஸ்த்ரீயையும் குழந்தைகளையும் மிகுந்த கவனத்துடன் பார்க்கவாரம்பித்தான். ச்யவனனுக்குண்டான ஆச்சர்யம் இவ்வள வவ்வளவல்ல. இதுவரை ஒரு விஷயத்திலும் மதங்கன் இவ்வளவு ஆவல்காட்டியதே யில்லை. இது எதனாலிருக்கலாமென்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டே, வாசலில் வர, அந்த ஸ்த்ரீயும் அங்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

அரையில் 120 'அடிக்'குள்ள ஒரு சிவப்புத்தண்டவாளப் புடவையுடுத்து நாகரிகமான ஆபரணங்கள் மட்டுமே யணிந்து, ஒரேவித மான முகஜாடையோடுகூடிய இரு சிறுபெண்களை இருகையிலும் பிடித்துக்கொண்டு வந்த ஸ்த்ரீக்கு வந்தனம் செய்து ச்யவனன், "அம்மணி, தங்களுக்கு என்ன தேவை" என்றான்.

"அப்பா, மிகவும் ஸந்நமான பிரம்புப்பாய் இக்குழந்தைகளுக்குப் படுப்பதற்குவேண்டும், உன்னால் செய்யமுடியுமா?"

"ஆஹா, அம்மணி, இதோவிருக்கும் மதங்கனைவிடப் பாய் பின்னுவதில் ஸமர்த்தன் கிடையாது என்று நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம்" என்று அவன் பக்கம் திரும்பினான். மதங்கன் அப்பெண்கள் இரண்டையும், ஏதோ முன்னே அறிமுகமாயிருந்து மறந்தவன் போல், கூர்ந்து நோக்குவதைக்கண்டு ஆச்சர்யத்தோடு, "அம்மணி, இன்னும் இரண்டு நாளில் முடித்துத்தருகிறேன். இக்குழந்தைகள் இரட்டையோ? இக்குழந்தைக்குக் கால் ஒரு மாதிரியாயிருப்பது, பிறவியா, ஏதாவது பின்னால் ஸம்பவித்ததா" என்று கேட்கவும், அந்த ஸ்த்ரீயும்,

"இரட்டைகள்தான், இக்குழந்தையின் தாயார் மரணமடையும்போது இதன் கால் மேல் புரண்டு விழவே, கால் ஊனமாய் விட்டது" என்றாள். மரகதம், "உங்கள் குழந்தைகள் அல்லவா இவைகள்?" எனக்கேட்டாள்.

"எனக்கும் இக்குழந்தைகட்கும் எவ்வித பாந்தவ்யமும் இல்லை. எடுத்து வளர்த்த பாசத்தால், இறந்துபோன என் குழந்தையைக் காட்டிலும் பதின் மடங்கு வாத்ஸல்யம் உண்டாகிவிட்டது."

"ஆனால் இவை யார் குழந்தைகள் அம்மா? நீங்கள் வளர்க்கும்படி ஏன் நேர்ந்தது சொல்லலாமோ?"

"சொன்னாலென்ன? இரகஸ்ய மொன்றுமில்லை" என்று சொல்லிவிட்டு, குழந்தையின் முன் நெற்றி மயிரை, கையால் ம்ருதுவாய் ஒதுக்கிக்கொண்டே பின் வருமாறு ஆரம்பித்தாள்:—

"ஸுமார் ஆறு வருஷமிருக்கும் இக்குழந்

தைகள் பிறந்து. இவைகள் தாயார் ப்ரஸவ வேதனைப் படும்போதே, காட்டுக்குப் போய் ஒருவித மூலிகை பிடுங்கிவரப்போன அவள் புருஷன் ஏதோ விஷந்தீண்டி ப்ரேதமாக வீடு சேர்க்கப்பட்டான். இரண்டு நாளைக்கெல் லாம் அவன் மனைவி ப்ரஸவித்து, மிகுந்த அபாய ஸ்திதியிலிருக்கிறாள் என்று தெரிந்த தும், 'ஐயோ, பாபம், குழந்தைகள் அதிர்ஷ் டம், தாயாரையும் பறிகொடுத்துவிடுமோ?' என்று பயந்துகொண்டே போனேன். நான் போவதற்குள் அவளுக்கு ஜன்னி கண்டு பிரா ணன் போய்விட்டது. ஆவி நீங்கும் ஸமயம், புரண்டு கொடுக்கும்போது அகஸ்மாத்தாக இக்குழந்தையின்மேல் விழுந்து விரைத்து விட்டாள். நான் போகும்போது, ப்ரேதத் தின்கீழ் கால் அகப்பட்டு, கணைக்கால் விழி பிசகிக் கிடந்தது. அதை எடுப்பதே பெரிய ப்ரயாஸையாய் விட்டது. அவர்கள் பரம ஏழை. உற்றார் உறவினர் ஒருவருமில்லை. ஏதோ அங்கே வந்திருந்த நாலுபேராகச் சேர்ந்து, கோவிந்தக் கொள்ளியாகப் போட்டுவிட்டு வந்தோம். என்னுடைய குழந்தை யொன்று, ஒரு வயஸு வளர்ந்து மண்ணுக்கிரையாய் அப்பொழுதுதான் ஒரு மாதமிருக்கும். ஆக வே, எனக்கு இந்தத் திக்கற்ற இருகுழந்தை களையும் பார்க்கும்போது, நிரம்பப் பரிதாப மாயிருந்தது. ஏதோ, இப்பொழுதுபோல் ஸௌகர்யமான ஸ்திதியி லில்லாவிட்டாலும், இந்தக் குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டி வளர்க்க முடியாதா என்றெண்ணி எடுத்துப்போய் வளர்த்து வந்தேன். அதுகளும் நோய் நொடி யில்லாமல், புத்திசாலியாய் வளர்ந்து வருகின் றன. எனக்கும் கடவுள் க்ருபையால் கொஞ் சம் நல்ல பதவியுண்டாயிருக்கிறது. இப்பொ ழுது இந்தக் கண்மணிகள் இல்லாவிட்டால் வீடு காடுதான்" என்று, கண்களினின்றும் முத்துப்போல் ஜலம் பெருக, அக்குழந்தை களை எடுத்து உச்சி முகர்ந்து கன்னங்குழைய முத்தமிட்டு நெட்டி முறித்து "அம்மா, பின் வா போகலாம். ஏன் அப்பா! திங்கட்கிழமை வந்தால் பாய் தயாராயிருக்குமா" என்று கேட்டு, ச்யவனன் "தடையில்லாமல்" என்று பதிற்சொல்ல, இரு குழந்தைகளையும் அழை த்து வீடு போய்விட்டாள்.

இங்கே வீட்டில் மூவரும், அவர்கள் கண் மறைவாகும் வரையில் பார்த்திருந்தார்கள். அவர்கள் மறைந்ததும் மரகதம், "ஆஹா, அநாதைகளைக் காப்பாற்ற கடவுளல்லவோ இருக்கிறார். யாரோ ஒரு அஸ்த்ரீ இக்குழந் தைகளை ரக்ஷிக்கும்படி அவள் மனதில் அன் புப்பால் புகட்டியது கடவுளைத் தவிர வேறு யார்? எல்லோரும் பகவான் செல்வக் குழந் தைகளல்லவா?" என்றாள்.

என்று சொல்லும்போதே, அவ்வீடு முழு வதும் பரவினதான, ஒரு பெரிய தேஜஸ் உண்டாயிற்று. அது எங்கிருந்து வருகிறது என்று பார்ப்பார்களோ! மதங்கனைச் சுற்றி சூர்ய வெளிச்சம்போன்ற ஜ்யோதி சூழ்ந்தி ருப்பதைக் கண்டார்கள். அவனும் முன்போ லில்லை. தேக மாத்யந்தம் பளபளவென்று கண் கூசும்படி ப்ரகாச முண்டாயிருந்தது. அவன் கைகளிரண்டையும் சிரமேற்குவித்துக் கண்ணிலிருந்து ஆநந்த பாஷ்பம் பெருக, ஸந்தோஷத்தால் விகஸித்த முகத்தோடு பக்தி பரவசமாக நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அதைக்கண்ட ச்யவனனும் அவன் மனைவி யும், அவனை நமஸ்கரித்து "ஸ்வாமி, நீங்கள் யாரோ தேவதையென்று தெரிகிறது. என் னிடம் வேலை செய்திருந்தீர்கள். அபராதம், அபராதம், ஆனால் நீங்கள் போகுமுன், உங்க ளுடைய சரித்ரத்தையும், என் மனைவி முத லில் உங்களுக்கு அன்னமிட்டபோதும், கன வான் பல்லக்குக்கு உத்தரவிட்டபோதும், இப்பொழுதும், ஏன் மந்தஹாஸம் பண்ணி னீர்கள் என்ற ரகஸ்யத்தையும் அறிய ஆவ லுள்ளவர்களா யிருக்கிறோம்" என்று விநய மாகக் கூறினான்.

மதங்கனும்,புன்னகைதவழும் முகத்துடன், "அப்பா ச்யவனா, தர்மராஜாவின் வாக்குக் கெதிராக நடந்ததற்காகச் சாபமடைந்தேன். என்னுடையஅஞ்ஞானத்தால் அபராதம் செய் தேனாகையால்,அவ்வஞ்ஞானம் நீங்க, பூமியில் மனுஷ்யதேக மெடுத்து, மூன்று தத்வங்களை யறிய வேண்டுமென்றும், அப்படியறிந்தவுடன் சாபவிமோசனமாகி, பழையபடி தேவசரீரம் வருமென்றும் உத்தரவாயிற்று. ஆணையைச் சிரஸால்வஹித்துப் பூலோகத்தில் வந்துவிழுந் தேன். நீயும் உன் மனைவியும், என்னை ஸம் ரக்ஷணை செய்து புண்யத்தைக் கட்டிக்கொண் டீர்கள். உன் மனைவி அன்னமிட்ட பொழு

தோன்றும், கனவான் பல்லக்குக்குத்தரவிட்ட பொழுது மற்றென்றும், குழந்தைகளோடு இந்த ஸ்த்ரீ வந்தபொழுது மீதியொன்றுமாக 3 தத்வங்களையும் அறிந்துகொண்டேன். கடவுள் க்ருபையால் நான் செய்த அபராதம் க்ஷமிக்கப்பட்டுச் சாபவிமோசன காலம் வந்துவிட்டது'' என்று சொல்லும்போது, மரகதம் "ஸ்வாமி, நீங்கள் செய்த அபராதம் எத்தன்மைத்து என்றும், நீங்கள் அறிந்த தத்வங்கள் எவையென்றும், எங்களுக்கு விளக்கலாமோ?'' என்று பக்தியோடு வினவினள்.

"ஆகா அதற்கென்ன. நான் ஒரு காலதூதன். அப்பொழுதப்பொழுது வ்யோகமாகும் தேகங்களை யமபுரி கொண்டுசேர்ப்பதே வேலை. ஒரு நாள் வழக்கம்போல் ஒரு பெண்ணின் காலம் முடிந்துவிட்டபடியால், அவளைக் கொண்டு வரும்படி ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டு, அங்குச் சென்றேன். அங்கே அப்பொழுது தான் ப்ரஸவித்த இரண்டு பெண்குழந்தைகளோடு படுத்திருக்கும் ஸ்த்ரீயைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும்போதே, நான் வந்ததையுணர்ந்த அந்த ஸ்த்ரீயும் அஞ்சலி பண்ணி, "ஹே, தேவதூத, நான் இப்பொழுதுதான் ப்ரஸவித்திருக்கிறேன். குழந்தைகளை எடுத்தணைத்து முத்தியிடக்கூட பலமில்லை. என் புருஷனோ விஷந்தீண்டி முந்திய நாள்பரலோகமடைந்துவிட்டார். இப்பொழுது என்னையும் கொண்டுபோவீர்களானால், இக்குழந்தைகள் கதி என்னவாகும்? அதை எடுத்துவளர்ப்பார் யார்? ஒரு பாபமுமறியாத இந்தச் சிசுக்கள் மரிப்பது ந்யாயமா? இவைகளுக்கு ஒரு கதி ஏற்படும் வரையிலாவது, என்னை உயிரோடு விடவேண்டும்'' என்று கெஞ்சினள். இங்கே மதங்கன் சற்று நின்று மூச்சுவாங்கிவிட்டு, மறுபடி யாரம்பித்தான். "எனக்கே நிரம்பப் பரிதாபமாயிருந்தது. ஆகையால் அக்குழந்தைகளை யெடுத்துத் தாயின்மேல் வளர்த்திவிட்டுத் தர்மராஜனிடம்போய், நடந்ததை யுள்ளபடி சொன்னேன். சொல்லவும், அவர் இழிவும், கோபமுங் காட்டிய ஓர்வித நகையுடன் "ஹே, மூடா! நீ தேவனாயிருந்தும், உனக்கேன் இவ்வளவு அஞ்ஞானம்? இந்தத் தாய்தான் காப்பாற்றப் போகிறாளோ குழந்தைகளை? உலகத்தில் அன்பும், இரக்கமும், இல்லாமலே போய்விட்டதோ? அவைகளை ரக்ஷிக்கக் கடவுளுக்கு வழி தெரியாதோ? இவ்விதம் அஞ்ஞானத்தால் நீ என் கட்டளையை அசட்டை செய்தபடியால், பிடி சாபம்; பூலோகத்தில், மனுஷ்ய தேகமெடுத்து——'' என்று சொல்லும்போதே நான் வணங்கி "ப்ரபோ, சித்தம் பாக்யம், ஆனால் க்ருபைசெய்து எனக்குச் சாப விமோசனமாகும் ஸமயத்தை யருளவேண்டும்'' என்று வேண்டிக்கொண்டேன். யமதர்மனும் கொஞ்சம் தயவுடன் "மதங்கா, அஞ்ஞானம் நீங்கி "மனிதனுடைய ஆத்மா அன்பினுருவே'' என்றும், "மனிதன் அறிவு சிற்றறிவு'' என்றும், "பரஸ்பர அன்பினாலேயே, உலகம் நடைபெறுகிறது'' என்றும் மூன்று தத்வங்களை அநுபவ பூர்வமா யுணர்ந்ததும், நீ தெய்வசரீரம் பெற்றுப் பழையபடி வரக்கடவாய்'' என்று ப்ரஸாதித்தார். அவ்வளவுதான்! உடனே ஒரு பெருஞ் சுழற்காற்றடித்தது. நான் மூர்ச்சையானேன். பிறகு உன்னைப் பிள்ளையார் கோயிலண்டை பார்க்கும் வரை நடந்தது ஒன்றுமே எனக்குத் தெரியாது. நான் மந்தஹாஸம் பண்ணிய மூன்று ஸமயங்களிலும், மூன்று தத்வங்களை யறிந்தேனாகையால் சாபவிமோசன காலம் நெருங்கிற்று என்ற எண்ணத்தாலேயே ஸந்தோஷமுண்டாயது'' என்று சொல்லி முடித்தான்.

கதையை, திறந்தவாயும், மலர்ந்த கண்ணுமாகக்கேட்டுவந்த மரகதம், "இன்னும் எங்களுக்கு விளங்கவில்லையே! இந்த மூன்று ஸமயங்களிலும், என்னென்ன தத்வத்தை எப்படி யறிந்தீர்கள்'' என்று ப்ரச்னித்தாள்.

"அதுவா? சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். முதலில் நான் இங்கே வந்ததும், கடுத்தமுகத்தோடும், வெறுத்த மனத்தோடும் நீங்கள் சொன்ன கொடுஞ்சொற்கள், எனக்கு மிகுந்த துக்கத்தை விளைத்தன. நாம் பிள்ளை குட்டிக்காரர் இல்லையா? என்று உங்கள் புருஷன் சொன்னதும், மனங்கசிந்து நீங்கள் எனக்கு அன்னதானஞ் செய்ததும், என் மனது ஸந்தோஷ மடைந்தது. தர்மராஜன் சொன்ன தத்வங்களில் முதலாவது ஞாபகம் வந்தது. நிஜத்தில் உங்கள் ஆத்மா அன்பின் ஸ்வரூபமாகையாலேதான், உங்களையும் அறியாமல் என்னிடம் இரக்கமுண்டாயிற்று. 'ஒன்றாயிற்று' என்று தோன்றவே, மந்தஹாஸம் செய்தேன்.''

"அப்புறம் மற்ற விரண்டு" என்றாள் மரகதம். "வந்துவிட்டேன். அந்தக் கனவான் வந்து பல்லக்குக்கு உத்தரவிடும்போது, நான் சற்றுக் கவனிக்கவே, அவன்பின் ஒரு காலதூதன் —என் ஸ்நேகிதன்தான்—நிற்பதைப் பார்க்கவே, அக்கனவான் மறுநாள் மரணமடைவது நிச்சயமென்று அறிந்துகொண்டேன். அவரோ அதையறியாமல், கோபத்தோடும், டம்பத்தோடும், ஒரு மாதம் நித்யோத்ஸவம் என்றும் உபதேசமென்றும் இன்னும் பல மனோராஜ்யங்களையும் விவரித்துக் கொண்டிருந்தார். கொஞ்சம் நிதானிக்கவே, 'மனுஷ்யன் அறிவு எவ்வளவு எளிமையானது' என்று இரண்டாவது தத்வத்தை யறிந்துவிட்டபடியால் மறுபடியும் ஸந்தோஷித்தேன்" என்ருன். "மூன்ருவது" என்று மறுபடியும் வினவினுள் மரகதம்.

"பொறு. அவஸரப்படாதே, சொல்லுகிறேன். இரண்டு குழந்தைகளோடு அந்த ஸ்த்ரீ வந்து அவைகளின் சரித்ரத்தைச் சொன்னதும், மூன்ருவது தத்வமும் எனக்கு விளங்கிவிட்டது. அக்குழந்தைகளைப்பாதுகாக்கவேண்டும் என்று மனங்கொண்ட தாயினுலேயே, ஒரு குழந்தைக்கு கால் ஊனமாய்விட்டது. கடைசியில், குழந்தைகள் வளர்ந்தது அந்தத் தாயின் மனோராஜ்யத்தால் அல்ல. பின் எதனுல்? யாரோ வொரு அந்ய ஸ்த்ரீ மனவில் அன்பும், பரோபகார சிந்தையும் இருந்ததால் அல்லவா? அப்படி யொருவருக்கொருவர் அன்பில்லாவிட்டால், இவ்வுலகம் நரகத்துக்கு ஸமானமாய் விடும். ஹே மரகத ச்யவனர்களே! நான் அறிந்தது இம்மட்டிலு மல்ல. இன்னொரு ரகஸ்யமு முணர்ந்தேன். பகவானுடைய ஸம்மதமே, அவரவர் தங்கள் கார்யத்தை மட்டுங் கவனிப்பதல்ல. பிறருக்கு வேண்டிய கார்யங்களையும் செய்யவேண்டு மென்பதே. அதனுல்தான் அவரவர்களுக்கு என்னென்ன வேண்டியது என்றறிய சக்தி கடவுள் மனிதனுக்களிக்க வில்லை. அக்கனவானுக்கு, தன் உபதேசத்திற்குப் புஷ்பப் பல்லக்கு வேண்டுமா, தன் ப்ரேதவாகனமாக பிணப் பல்லக்கு வேண்டுமா என்றறிய முடிந்ததோ? இல்லை. கோயிலண்டை நான் மூர்ச்சையாய்க் கிடந்து பிறகு பிழைத்தது என்னுலான கார்யமோ? எனக்கு வேண்டியது என்னவென்று கடவுள் ச்யவனன் மனதில் தோற்றுவித்ததாலல்லவோ? ஆகவே, முடிவில் நான் அறிந்த உண்மை இதுதான். ஜீவப்பிராணிகள் ஒருவருக்கொருவர் உதவியும், அன்புபாராட்டியும் வாழ்வதே மேலான தர்மம். நீங்கள் இந்தத் தர்மத்தை விடாது பற்றி நல்ல கதியடைவீர்கள் என்று நான் நன்றியோடு ஆசீர்வதிக்கிறேன். கால தாமதமாகிறது. விடைகொடுங்கள். நான் போய் வருகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆகாசமார்க்கமாகக் கிளம்பி, கண்ணுக்கு மறைந்துவிட்டான்.

கொஞ்ச நாழிகை, ஸதிபதிகள் இருவரும் மௌனமாகவே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு ச்யவனன்,

"மரகதம்! பார்த்தாயா? ஒரு தேவ புருஷனை வீட்டில் வைத்து ஆறுவருஷம் அன்னமிடும்படியான பாக்யம் நமக்கு லபித்தது. நீ மனது முரண்டி, முதலில் பண்ணினது போல், பிடிவாதமே செய்து, அன்னமிடாமல் மதங்கனைத் துரத்தியிருந்தால், நம்முடைய கதி என்னவாயிருக்கும்? நாம் இவ்வளவு நல்ல ஸ்திதியிலிருப்போமா? ஆகவே, ஸத்ரங் கட்டி, ஸகஸ்ரபோஜனஞ் செய்விக்க முடியாவிட்டாலும், கூடியமட்டும் எளிய ஸ்திதியிலிருப்பவர்களுக்கு உதவிபுரிவதே இகபர ஸாதகம். அதிலும், பசியென்றவனுக் கன்னமிட்டு, தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீர் கொடுப்பதைவிடச் சிறந்த தர்மம் இல்லவேயில்லை" என்று தீர்மானமாக உபதேசத்தை முடித்தான்.

ஓம் தத்ஸத்.

பையன்:—ஏன் அப்பா, நீ என்னமோ, இஸ்காட்டு, தாக்கரே, ப்ளாக்ஸ்மித்து, இவாளெல்லாம் ரொம்ப, ரொம்ப, கதை இழிதுட்டா இங்கரயே! நேக்கு ஒத்தரைத் தெரியும்: அவர் எழுதியிருக்கிற பொஸ்தகத்துக்குக் கணக்கேயில்லை. அடே அப்பா! எந்த பொஸ்தகத்தைப்பாத்தாலும் கடைசிலே அவர் கையெழுத்துத்தான். என்னமாத்தான் அத்தனை பொஸ்தகம் எழுதிஞரோ, என்னமோ?

தகப்பனுர்:—என்னடா ப்ரமாதமாய் சொல்லரே. அவர் ஆருடா?

பையன்:—பூ, இவ்வளவுதானு. நீங்கள், பொஸ்தகம் வாயிச்சது-தெரியாதா, நம்ப முத்திற்று என்பவரை. அவர்தான்; வேறே யாரு!

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்
LADIES' PAGES
தமயந்தி : (8) கவறு

காரேயுங் கூந்தலார் காரிகைமேல் காதலித்த
தாரேயுந் தோளான் தனிமனம் போல்—நேரே
தவறுய்ப் புரண்ட தமையனொடுங் கூடிக்
கவறுய்ப் புரண்டான் கலி.

உள்ளங் கொதித்த வண்ணமாகவே யிருந்தான் கலி ; பலநாள் காத்திருந்தும் நளனைப் பற்றத்தக்க காரணமில்லாமல் அலைந்தான் ; மனமிளைத்தான். என் செய்வது ? பெரியாரையும் பெருங்குணங்க ளுடையவரையும் எளிதில் பகைத்தழிக்க முடியுமா ? பன்னிரண்டு வருஷகாலம் காத்திருந்தும் நல்ல ஸமயம் கிடைக்காமையை எண்ணிக் கலிராஜன் வருந்தி மனம் வெதும்பிக்கிடந்தபோது, இருந்தாற்போலிருந்து உள்ள மகிழ்ச்சியடைந்தான். சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடுமா ? காரண மில்லாமல் அவனுக்கிருந்தாற்போல விருந்து ஸந்தோஷ முதிக்குமா ? ஸந்தோஷமிருந்தால் எதனாலோ ? [கண்டு

சந்திசெயத் தாள்விளக்கத் தாளின்மறுத் தான்
புந்தி மகிழப் புகுந்தகலி—சிந்தையெலாம்
தன்வயமே யாக்கித் தமைய னுடனிருந்தான்
பொன்னசல மார்பிற் புகைந்து.

நளன் ஒருநாள் சந்திசெய்யக் கால்கழுவிய போது, காலில் சற்றே நீர்படாதிருந்த சிறு குற்றத்தைக் கண்டதும், கலிராஜன் பேரானந்தங்கொண்டு, 'ஊசி நுழைய இடங்கிடைத்தால் உலக்கை நுழைக்க இடம்பார்ப்பது அஸாத்யமா ?' என்று எண்ணி நளனது உடலில் புகுந்து தன் இஷ்டப்படி அவனை ஆட்ட ஆவேசித்தான். தனக்குப் பலமேற்பட்டதும் தனது வேலைகளைச் செய்யப் பரபரப்புக்கொண்டு புஷ்கரனை நோக்கி,

"நன்னெறியில் சூதால் நளனைக் களவியற்றித்
தன்னரசு வாங்கித் தருகின்றேன்—மன்னவனே
போதுவாய் என்னுடனே" என்றான் புலைநரகுக்
கேதுவாய் நின்றான் எடுத்து.

இவ்விதம் கலிதூண்டியதும் புஷ்கரன் உள்ளம் கிளைத்தான் ; தக்கவிதம் அலங்கரித்துக்கொண்டு நளனை நாடிச்சென்றான். அதே ஸமயம் கலி சொக்கட்டான் தாய்க்காயில் பதுங்கினான். உதவிசெய்ய ஒப்புக்கொண்ட துவாபரனும் வேலைசெய்யாமலிருப்பானா ? நிற்க, புஷ்கரன் நளனது ஊரை அடைந்து அவன் முன்தோன்றினான். நிஷ்களங்கமான மனத்துடன் அவனை நளன் வரவேற்றான். தம்பி போன்ற முறைக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை எல்லாஞ் செய்தான். புஷ்கரன் மாத்திரம் தனது காரியத்தின்மேலே கண்ணாய் நளனைப்பலமுறையும் சூதாடக் கூப்பிட்டான். ஆனால் நளன் பேசாது சும்மா இருந்தான். அங்கு தமயந்தி எதிரில் இருக்கும் ஸமயம் பார்த்து, மீண்டும் மீண்டும் புஷ்கரன் நளனைக் கவறாடத் தூண்டினான்; சொக்கட்டானால் சூதாட வேண்டினான். பலமுறையும் கூப்பிட்டதை நளனால் பொறுக்கமுடியவில்லை. அன்றியும், தன் மனைவி எதிரிலிருக்கும் போதே உறுத்தி யுறுத்திப் பல முறையும் அவன் தன்னைக் கூப்பிட்டது நளனுக்குக் கொஞ்சம் மனக்கலக்க முண்டாக்கியது. அவனுக்கு ரோஷ முண்டானபடியால் சூதாட ஒப்புக்கொண்டான். விதியின் வசத்தால் சிக்கினவன்போல், கலியாலாட்டப்பட்ட நளன் தன் இயற்கை அறிவொழிந்து, பொன், வெள்ளி, தேர்கள், குதிரைகள், ஆடைமுதல் எவ்விதப் பொருளையும் பந்தயமாக வைத்து வைத்துத் தோற்றுக்கொண்டே வந்தான். இவ்வாறு நளன் தாழ்வதைக்கண்ட மந்திரிகள் அங்குவந்து [ழிதல்

"காதல் கவறாடல் கள்ளுண்டல் பொய்ம்மொ
ஈதன் மறுத்தல் இவைகண்டாய்—போதிற்
சினையாமை வைகுந் திருநாடா செம்மை
நினையாமை பூண்டார் நெறி. [மைத்

உருவழிக்கும், உண்மை யுயர்வழிக்கும் ; வண்
திருவழிக்கும், மானஞ் சிதைக்கும்,—மருவும்
ஒருவரோ டன்பழிக்கும் ஒன்றல்ல சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து ?

எள்ளுக சூதினை ; இகலி வென்றதூஉங்
கள்ளமேற் கொடு, வலை கரந்து, வேட்டுவர்
உள்ளுற அமைத்திடும் உணவை ஓர்கிலாப்
புள்ளினம் அருந்தின போலும் என்பவே."

எனப் பலவிதமாகக் கவறாடுவதின் தீமையையும் நெறியின்மையையும் எடுத்து விளக்கினும், யாவற்றையுமறிந்த நளனும் கலியின் வேகத்தால் ஆட்டப்பட்டவனாகிச் சொல்வது இன்னவெனக் கேளாதிருந்தான். கூச்சம் கடந்து தமயந்தியும் தனக்கும் தெரியாது, தனது கணவன் ஆவேசத்துடன் ஆடும் சூதை

விடும்படி சொன்னாள்; மந்திரிகள் மூலமாகத் தனது கணவனுக்குச் சொல்லும்படியும் செய்தாள். அவருரையைக் கேட்டதும்.

"தீது வருக; நலம்வருக; சிந்தையால்
சூதுபொர இசைந்து சொல்லினேம்—யாதும்
விலக்கலிர் நீர்'' என்றான் வரால் ஏற மேதி
கலக்கலைநீர் நாடன் களன்று.

நளனது உரையைக் கேட்ட மந்திரிகள் மனம் வருந்தினர். இதற்குள் நகரத்து ஜனங்கள் தோல்வியடைந்துவரும் விஷயங்களைக் கேட்டதும், தமதரசனைத் தவறான வழியிலிருந்து மீட்பிக்கவேண்டியது தமது கவலையெனத் தேர்ந்து, தமதரசனிடஞ்சென்று அவனை அவன் கொண்டிருந்த தீயசெயலை ஒழிக்கும்படி வேண்டினர்; மன்றாடினர். சூதில் மூழ்கிய மன்னனது செயலைப் பொறுக்காது, ஊர் ஜனங்கள் சொல்லிய மொழிகளையும் கேளாத தனது தலைவனது செயலைக் கண்ட தமயந்தி கலங்கினள்; மனமயர்ந்தனள்; தண்ணீர் தொண்டையில் அடைத்துக்கொள்ளச் சொல்லமுடியாமல் விக்கினள்; வெதும்பினள்; வாய் உலரக் கண்களில் நீர்வளரச் சோகம் வளர மனங் குழுறினள். ஜூதமாடிடும் அரங்கினில் தன் இயற்கை நாணத்தையும் விட்டுக் கணவனது நன்மையை முன்னிட்டு, நெற்றியின் வெயர்வைநீரும், கண்களிலிருந்து கொட்டும் நீரும் சொட்டச் சொட்ட, பேசமுடியாது தொண்டை யுலர, கவலையுடன், தன்னிரு கரத்தையும் குவித்து, சூதாட்டத்தை ஒழிக்கும்படி தன்னால் செய்யக்கூடிய வழிகளிலெல்லாம் ஜாடை செய்தனள். பலதடவை அவ்வாறு செய்தும் கணவன் அறியாததை எண்ணி எண்ணிப் பரிதபித்தனள்; வெட்கமுற்று ஏதேதோ விபரீத காலத்தின் குறி என்று சிந்தித்து மனம் புண்ணானாள். இதற்குள் பலநாள்கள் இவ்வாட்டத்திலேயே கடந்தன; தமயந்தியின் நாட்களும் வாட்டத்திலேயே கடந்தன; செல்வம், நாடு, நகரம் ஆக ஒவ்வொன்றும் பந்தயமாக வைக்கப்பட்டு நளனிடமிருந்து ஓட்டத்திலேயே இருந்தன. மலையிலிருந்து விழும் பெரும் பாறை, கனவேகமாகத் தடுப்பவரைக் கணிசியாது தன் வழியே செல்வதுபோல, நளனது சிந்தை நல்லொழுக்க மலையினுச்சியிலிருந்து, சூதென்னும் பெரும்பாஷாணமூட்டமாய், துயராகிய படுகுழியிற்படக் கனவேகத்துடன் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தது. விதியின் வேகத்தைத் தடுக்க, நாடிப் பரீட்சை எதற்குதவும்?

நிற்க, தமயந்தி யோசித்தாள்; பயமும் திகிலும் அடைந்து, தனது கணவனைக் காக்க வழி ஏதேனும் உண்டோ என்று சிந்தித்தாள்; அவருக்குக்கேடேவரும் என அஞ்சினாள். ஆக அவனது நன்மையை நாடி மந்திரிகளுக்குச் சொல்லியனுப்பிச் சபைகூடிச் சூதில் கழியாது பாக்கி என்ன இருக்கிறது என்று கணக்குப் பார்க்கச் சொன்னாள். அவரும் சொல்லாமலே நளன் நிர்க்கதியானதைச் சொல்லியனுப்பினர். இதற்குள் நகரத்து ஜனங்கள் மீண்டும் அரசனை யடைந்து பாழுஞ் சூதை விட்டொழிக்கச் சொல்ல வந்தனர். அவரது வரவைத் தமயந்தி நளனுக்குத் தெரிவித்தாள். ஆனால் அதை அவன் கவனிக்கவே இல்லை. மறுபடியும் தன் சொல்லைத் தன் கணவன்கேளாததை எண்ணி அவள் வெட்கமடைந்து துயருற்றாள். வேறு வழியில்லை என்று சிந்தித்தவளாய்த் தனது பாங்கியைக் கூப்பிட்டு "விருஷஸேனே! அரசர்க்கு ஜயம் வருமென எனக்குத் தோன்றவில்லை. 'ஆனைவரும் பின்னே மணியோசை வரும் முன்னே' என்று சொல்வதற்கேற்ப, அவரது கெட்டகாலம் யான் சொல்லும் நயமொழிகளைக்கூட அவர் கவனியாதபடி செய்துவிட்டது. ஆகையால் உன்னால் எனக்கொரு பெரும் காரியமாகவேண்டியிருக்கிறது; அதற்குனக்கென்றும் நான் நன்மை பாராட்டுவேன். நீ நமது தேர்ப்பாகன் வார்ஷ்ணேயனை அழைத்து வரவேண்டும்" என்றாள்; அவளும் அவ்வாறே செய்யச் சென்றாள்.

வார்ஷ்ணேயன் வந்தனன். "உம்மிடம் அரசர் எப்பொழுதும் அன்போடு விளங்கினர் அல்லவா? அவர்செய்த ஒரு நன்றியிருப்பினும் அதற்காகவாவது அவர்க்கு உதவி செய்ய வேண்டுவதில்லையா? அவர் உங்களுக்கும் மற்றெவர்க்கும் நன்மையே புரிந்தவர். அவரிப்பொழுது கொடுத்த வாய்மொழியைத் தடுக்க எண்ணமில்லாதவராய்ச் சூதில் மதிமோசமுற்று, நாட்டையே இழக்குந் தறுவாயில் இருக்கின்றனர். ஆகையால் எமது இளங்குழந்தைகளிரண்டையும் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு குண்டினபுரத்தில் விட்டுவிடும். என் வேண்டு

கோளைத் தடுக்கக்கூடாது. உம்மை நான் சரணமடைகிறேன். என் மொழியைத் தடுக்காது ஒப்புக்கொள்ளப் பிரார்த்திக்கின்றேன்" என்று தமயந்தி அவனிடம் மிகுந்த வணக்கத்துடன், கண்ணீர் பெருகி மார்பை நனைக்க, உள்ளம் புகைய, நாகுழறச் சொன்னாள். இம்மொழிகளைக்கேட்ட வார்ஷ்ணேயன் உடனே சென்று, அவற்றை மந்திரியிடம் சொன்னான்; அவரும் அதற்கொப்பினர். உடனே தலைமேல் வைத்த கையோடு தமயந்தியிடம் அடைந்து குழந்தை இருவரையும் நளனது தேரிலேற்றிக்கொண்டு, அவரைத் தேர், குதிரையுடன் குண்டினபுரத்தில் ஒப்புவித்துச் சிந்தாக்ராந்தனாய் அலைந்துகொண்டிருந்தான். நளனது நினைவு மனத்தைத் துளைக்க, ஒன்றுந்தோன்றாது மயங்கி, ஊர்தோறும் அலைந்து, அயோத்தி அடைந்து ருதுபர்ண னென்னும் அந்நகரத்தரசனிடம் வேலைக்கமர்ந்தனன்.

நிற்க, நளனுக்கும் புஷ்கரனுக்கும் இன்னும் பொழுது விடியவே இல்லை; சூதாட்டமும் ஒழியவில்லை; நளனது தோல்வியும் ஒழிந்த பாடில்லை. நளன் தனது நகர முதலிய யாவற்றையுந் தோற்று விளங்கினான். அப்போது, புஷ்கரன் "உனக்கு வேறென்ன பொருள் இருக்கிறது? தமயந்தியைப் பந்தயமாக வைக்கலாம் அல்லவா?" என்று கேட்டான். இதைக் கேட்டதும் நளன் கண்களில் தீப்பொறிபறக்கப் பார்த்தான். ஆயினும் தனதாபரணங்களையும் தன் மனைவியின் ஆபரணங்களையும் வைத்து வைத்து எல்லாவற்றையும் தோற்றான்.

இவ்வாறானதும் நளன் மேல்போட்டிருந்த வஸ்திரத்துடன் ஊரைவிட்டுப்போகத் தனது அரண்மனை வாயிலை யடைந்தான். அவனது நிழல்போலவே தமயந்தியும் சிறிதும் மனங்கோணாது, நாணாது, பின்னே தொடர்ந்தாள். இதைக்கண்ட நகரவாசிகள் கண்களில் நீர் ததும்பக் கலங்கிப் பின் பற்றினர். ஆனால் கொடிய புஷ்கரன் இதற்குள் "நளனிடம் அன்பு காட்டுபவர் கொல்லப்படுவர்" எனப் பறை சாற்றுவித்தான். அதனால் ஜனங்கள் தங்கள் தாபத்தை வெளிக்காட்ட முடியாது உள்ளமழிந்தனர். நளனிடம் பெருந்தேவி திருவிளையாடல்புரிய மனங்கொண்டுவிட்டாள்!

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

S. S. L. C.—1913

I. Write an essay on (one of) the following:—
(*a*) A wise son maketh a glad father

I (a) தநயன் திறம் தந்தையின் திருப்தி

பொருள் விளக்கம்—இதன் காரணம்—நல்லொழுக்கத்தின் ஆவசியகம்—பிள்ளைகளின் சிறப்பு—விஷய முயற்சிகள்.

இந்த நன்மொழிக்கு, ஒருவன் நன்றாக நடந்துகொண்டானாகில், அதனால் அவன் தகப்பனுக்கு மிகுந்த களிப்பை யுண்டாக்குவான் என்பதே பொருள். ஒருவனுடைய நற்குணத்தால் மகிழ்வடைபவர்கள் உலகில் பலரிருப்பினும், அவன் தந்தைக்கு அது மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும் அளவு, மாதிரி, ஆகிய இவைகளுக்கு நிகர் வேறு எவரிடத்தும் ஏற்படாது. இதற்கேற்பவே உலகில் ஒருவன் நன்றாக நடந்துகொண்டானாகில் எல்லோரும் அவன் தகப்பனைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதும் பழக்கமாகிவிட்டது. திருவள்ளுவரும்,

'மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி இவன் தந்தை
என்னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்'

என்றார். அதாவது ஒவ்வொருவனும் தான் நடந்துகொள்ளும் வகையால், உலகில் எல்லோரும் 'இவன் தகப்பன், என்ன அருந்தவம் புரிந்து இந்தஸத்புத்ரனைப் பெற்றானோ'என்று வியந்து கூறும்படிச் செய்யவேண்டும்: இது தான் ஒவ்வொருவனும் தன் தகப்பனுக்குச் செய்யவேண்டிய பேருதவி' என்பதே. சீனம் முதலிய தேசங்களில் எவன் நற்செய்கைகள் முதலிய அரிய தொழில்களைச் செய்தாலும் அவன் தந்தைக்கே பட்டப்பெயர் முதலியவைகளைக் கொடுப்பது என்பதும் பழக்கத்திலேயே இருக்கிறது. ஒருவன் நன்றாகப் புத்தியுடன் உலகில் ஒழுகவேண்டும் என்ற விஷயத்தில் மிகுந்த கவலை தகப்பனுக்குத்தான் இருக்கும். ஆதலால் ஒருவன் நல்லொழுக்கத்தால் சிறப்பும் களிப்பும் முழு ஆற்றலுடன் பெறத்தகுந்தவன் அவன் தகப்பனே.

முற்கூறியபடி, தகப்பனுக்குப் பிள்ளையின் நடவடிக்கை விஷய முழு திருப்தி இருப்பானேன் என்பதைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம். ஒரு குடும்பத்தில் பிறக்கும் குழந்தைகளின் நன்மைக்காக அக்குடும்பத்தார் ஒவ்

வொருவரும் வெவ்வேறுவிதமாகப் பாடுபட வேண்டும் என்றே அமைந்துள்ளது. தாய் எப்படிக் குழந்தைகளின் உடற்சிறப்புக்கே முக்யமாயும் மற்றவைகளுக்குப் பொதுவாயும் முயலக் கடமைப்பட்டவளோ, அதுபோலத் தந்தையும், குழந்தைகளது கல்வி முதலிய நடத்தைகளைச் சீர்திருத்தும் வழியில் முக்ய மாக முயலக் கடமைப்பட்டவன். இது பற்றியே திருவள்ளுவனாரும்,

> தந்தை மகற் காற்றும் நன்றி அவையத்து
> முந்தி யிருப்பச் செயல்.

என்றார். ஆகவே ஸரிவர இல்லறம் நடத்தும் ஆண் பிள்ளை ஒருவன், நேராகத் தன் பிள்ளைகளுக்கு நன்னடக்கை விஷயங்களைக் கல்வி வழியாகவும் புகட்டவேண்டும்: அவ்வாறு புகட்ட முடியாதவைகளைத் தன் நடத்தை வழியாகவும் புகட்டவேண்டும். ஒவ்வொரு இல்லறத்தானும், தான் ஒழுகும் வழி, சாஸ்திரத்திற்கு இசைந்தனவாயும், தன்னைக்கண்டு பின்பற்றக்கூடிய குழந்தைகளை நல்வழியில் நிறுத்தத் தக்கனவாயும் உள்ளனவா என்று மிகுந்த கவனத்துடன் இடைவிடாது நடக்கவேண்டும். இப்படியெல்லாம் ஒரு தகப்பன் நடக்கும்படியாக இருப்பதால்தான் பிள்ளையின் ஒழுக்கச்சிறப்பு தந்தைக்கே மிகுந்த களிப்பை உண்டாக்குகிறது. உலகத்தவரும் தந்தையின் சிறப்பையே மகனது நடத்தைச் சிறப்பில்கண்டு நன்கு மதிப்பர்.

இதுவரையிலும் கூறிவந்ததிலிருந்து ஒவ்வொருவனும் நல்லொழுக்கத்தை விட்டு, நீங்கவே கூடாது என்பதற்கு ஏற்பட்டுள்ள காரணங்களுள் ஒன்று வெளியாகியிருக்கும். நல்லொழுக்கத்தில் ஒழுகுபவன், கடவுள் ஆணைப்படி நடந்த சிறப்பு, தன் மனச் சமாதானம் முதலியவைகளைப் பெறுவதோடுகூட மற்றவர்கள் பின்பற்றுவதற்குத் தகுந்த உதாரணமும் ஆகிறான். ஒருவன் தனக்காகவேண்டிச் சிற்சில நல்வழிகளில் நடவாமலிருந்து விட முடியுமாயினும், அவனைவிட வயதில் சிறியவர்கள் நல்வழி நின்று சிறப்படைய வேண்டும் என்ற கருத்துடனாவது அந்நல்வழி நடந்தே தீரவேண்டும். ஒரு குடும்பத்தில் தகப்பனார் நிலையில் இல்லாதவனும் தன் தம்பிக்குத் தமயனாக இருக்கலாம் அல்லது தன்னைவிட வயதிற் சிறியவர்களை உடையவர்களாக இருக்கலாம். இவைகளைக் கருதியாவது, புத்திமானான பிள்ளை நல்வழியில் நடக்கவேண்டும் என்பதை எடுத்து விளக்குகிறது இந்த ஆராய்ச்சி.

நம் பரதகண்ட வைதிகநூல்களில், பிள்ளைகளது நன்மை விஷயத்தில் தகப்பன் முயற்சிக்கக்கூடிய அளவுகள், மற்றைய நாட்டார் நூல்களைவிட, வெகு நுட்பமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. நம்முள்ளுள்ள கல்யாணமே தர்மப்ரஜைகளின் பிறவியின்பொருட்டே, வெறும் ஸுகத்திற்கு மாத்திரமல்ல. நம் உணவு விஷயமான கட்டுப்பாடுகள், ஸ்திரீ புருஷர்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டிய வழிகளின் விஷயமான கோட்பாடுகள் எல்லாம் நற்பிள்ளைகளைப் பெற்று, உலகம் செழிப்படைவதற்கே. கல்யாணம் முதலிய இல்லறவிஷய கர்மாக்கள் எல்லாம் இக்கருத்தையே உள்ளடக்கியுள்ளவை. நமது சாஸ்திரங்களில் வெகு நுட்பமாகக் கூறியுள்ள ப்ரஹ்மசரிய ப்ரதிஷ்டைக்கும் நற்பிள்ளைகளை உலகில் பிறப்பிப்பதே முக்ய நோக்கம். நம் புராணங்களில் பெரியோர்களாகக் காணப்படும்படியான வ்யாஸ வஸிஷ்டாதிகள் எல்லோரும் இந்த ப்ரஹ்மசரிய ப்ரதிஷ்டையுடைய மஹரிஷிகளின் சிறப்பால் வெளிவந்தவர்களே. ஸத்புத்திரர்களை அடைய, நம் முன்னோர்கள் செய்துள்ள தவங்களுக்கும், பட்ட பாடுகளுக்கும் கணக்கேது? ம்ருகண்டு மஹருஷி அல்பாயுஸ்ஸான ஸத்புத்திரனைக் கோரினரே ஒழிய, தீர்காயுஸ்ஸுடைய மூடப்பிள்ளையை வேண்டவில்லை. முற்காலத்திய மஹா ராஜாக்கள், தமக்கு நேரிடப்பிறந்த பிள்ளைகளின் ஆற்றல் குறைவைக் கண்டு காதி (விச்வாமித்ரர் தகப்பனர்) யைப்போல மஹருஷியின் ப்ரஹ்மசரிய ப்ரதிஷ்டையால் நற்பிள்ளைகளைத் தேடிக்கொண்டார்கள். நல்லபிள்ளை உண்டாக்குவதையும், கெட்டபிள்ளை தம்வழி வெளிவர வொட்டாமல் தடுப்பதையும் ஒரு நுட்பத்தொழிலாகக்கொண்டு பழகித்தேர்ந்தவர்கள் நம்முன்னோர்கள். எப்படிப் பெற்றவளுக்கே தெரியுமோ பிள்ளையின் அருமை, அதுபோலத்தான் தகுந்த முழுமுயற்சிகளால் நற்பிள்ளைகளைப் பெறும் தகப்பனுக்கேதான் தெரியும் பிள்ளைகள் நடத்தைச் சிறப்பால் உண்டாகக்கூடிய மகிழ்ச்சி.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

நகுஷன் சரித்திரம்

4. நல்லோரிணக்கத்தால் நற்கதி பெற்றது (1)

அகஸ்தியர்சாபத்தால் மலைப்பாம்பாக இமய மலைச்சாரலில் விழுந்து, விஷய ஸுகத்தில் உள்ளபடியான வெறுப்பாகிய வைராக்யத்தைப்பெற்ற நகுஷன், வெகுகாலம் அப்படியே இருந்து திண்டாடும்படியாயிற்று. அவன் வம்சத்தில்தான் வெகு காலத்திற்குப்பின்னர் பஞ்சபாண்டவர்களும், கௌரவர் நூற்றுவரும் உண்டானார்கள். இவர்களுள் பாண்டவர்கள், கௌரவராதிய மாயச்சூதில் தோற்று, நாடு நகரிழந்து காடுநாடிச் சென்று வாழ்ந்த காலத்தில் அர்ச்சுனன் பரமசிவத்தைக் குறித்துக் கடுந்தவமியற்றி முடிவில் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று, தேவலோகம் சென்று இந்திரனுக்கு வேண்டிய உதவிகள் புரிந்து, காட்டில் தன் உடன் பிறந்தவர்களுடன் வந்து சேர்ந்து. யமுனை ஆற்றின் உத்பத்தி ஸ்தானத்திலுள்ள மலைப்பாங்கில் ஸுகமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

இப்படியிருக்கையில், ஒரு நாள் காலையில் பீமஸேனன் வேட்டைமேல் ஆவல்கொண்டு தன் நித்யக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டு, காடுகளில் வெகு இறுமாப்புடன் கூக்குரலிட்டு மிகுந்த களிப்புடன் உலாவத்தொடங்கினான். வேட்டையிலிருந்த பற்றால் பொழுதுபோனதுகூடத் தெரியாது, பிற்பகல் வரையில் உலாவிவிட்டு, முடிவில் ஒரு மலைக்குஹையை அணுகிவிட்டான். அங்கு படுத்திருந்த பெரிய மலைப்பாம்பின் அருகாமையில் அவன் தெரியாது நிற்கும்படியாகிவிட்டது. உடனே அப்பெரிய மலைப்பாம்பு, பீமஸேனனைச் சுற்றிக்கொண்டுவிட்டது. பீமன் தனது பதினாயிரம் யானையின் பலத்தைக்கொண்டு திமிரப்பார்த்தும் வெளிவர முடியாமற் போய்விட்டது. இதைக்கண்டு மிகுந்த வியப்படைந்த அந்தப் பீமன் அப்பாம்பைப் பார்த்து 'நீ யார்? உனக்கு இவ்வளவு பலம் எப்படி வந்தது?' என்று கேட்டான். அதற்கு அம்மலைப்பாம்பு கூறலுற்றது:—

'அப்பா! நான் உன் குலத்தில் மிக முந்திய மூலபுருஷர்களில் ஒருவன். எல்லாவித ஸத்கர்மாக்களையும் நான் செய்திருந்தும் எனக்கு உள்ளபடியான வைராக்யம் கைகூடாது, என் கண்மூடித்தனத்தால் விஷய ஆசையே மேலிட்டிருந்தது. எனக்கு ஸ்வர்க்க ஸுகம் கிடைத்த தருணத்தில், இந்த விஷய ஆசையின் மேலீட்டால் கெட்டவழியில் புத்திபோக ப்ராஹ்மண அவமானம் பண்ணும்படியான நிலை எனக்கு வந்தது. அப்பொழுது ஏற்பட்ட அகஸ்திய சாபத்தால் இக்கோலம் வந்தது எனக்கு. அவர் அனுக்ரஹப்படி நடுப்பகலுக்கு மேல், எனக்கு அகப்படும் ப்ராணி என்ன பலமுடையதாயினும் எனக்குட்பட்டு இரையாகித்தான் போய்விடும். நான் உன் குலத்தைச் சேர்ந்தவனாயினும், சாபக் கொடுமையால் உன்னை விழுங்கத்தான் போகிறேன். வீணாக வெளிவர முயற்சிக்காதே! மரணத்தை எண்ணியும் துக்கிக்காதே. அமைதியான மனத்துடன் இறக்கத் தயாராகி விடு' என்று தயங்காமல் கூறிவிட்டது அப்பாம்பு.

இதற்குள், காலையில்போன பீமன் பிற்பகலில் வெகு நாழிகையாகியும் திரும்பிவாராதது கண்டு கவலையுற்று, தர்மபுத்திரர் அவனைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டார். பீமன் வேட்டையாடிய வழிகளில் யானை புலி முதலிய மிருகங்கள் சாய்ந்து கிடப்பதையும், சிற்சில விடங்களில் அவன் அடிச்சுவடுகளையும் பிடித்துக்கொண்டு தர்மபுத்திரர் மலைப்பாம்புக் குஹைக்கருகில் வந்துவிட்டார். பீமன் இருந்த கொடிய நிலையைக் கண்ணுற்றுச் சற்று அசைவற்றுநின்று துயரக்கடலில் மூழ்கினர்.

இதைக்கண்டதும் பீமன் தமயனை நோக்கி, 'இம்மலைப்பாம்பு நமது மூதாதைகளுள் ஒருவராகிய நகுஷ மஹாராஜனும்: அகஸ்தியர் சாபத்தால் இப்படியானவராம். என்னை இரையாகப் பிடித்துவிட்டார். இன்று விடவே மாட்டாராம் இவர்' என்று முறையிட்டுக்கொண்டான்.

தருமபுத்திரர்:—ஓ மலைப்பாம்பே! என் தம்பியை விட்டுவிடு. நாங்களிருவரும் சேர்ந்து உனக்குத் தகுந்த வேறு உணவு அளிக்கின்றோம்.

நகுஷப்பாம்பு:—இவன் தகுந்த ஸமயத்தில் என்னிடம் அகப்பட்டுவிட்டான். நான் வெகு நாள் பட்டினி. நீரும் என்னை அணுகிவந்

தால், அகஸ்தியர் அனுக்ரஹப்படி எனக்கு உணவாகிவிடுவீர் பலமிழந்து, உம்மை ஸாவதானமாக நாளைக்குத் தின்றுவிடுவேன். தப்பிப் பிழைத்தோடிவிடும்.

த:—நான் பெரியோர் குலத்தில் பிறந்த யுதிஷ்டிரன் என்ற பெயருடையவன். உம்மைக் கேட்கிறேன். நீர் யார்? ஏன் என் தம்பியை இப்படிக் கௌவிவிட்டீர்? உமக்கு ஏது கிடைத்தாலாவது அல்லது எந்த உணர்வு ஏற்பட்டாலாவது என் தம்பியை விடுவீர்? உமது உணவைக் குறிப்பிடும் ஒளிக்காதேயும்.

ந. பா:—மஹா புருஷா! நான் ஸத்கர்மானுஷ்டானத்தை வேதநுட்பமுணராதுசெய்து இந்நிலைக்கு வந்தவன் (என்று தன் கதை முழுவதையும் எடுத்துக் கூறினன். பின்னர்) என் ஸத்கர்மாக்கள் முற்றிலும் வீணாகவில்லை என்பது உமது கூட்டுறவால் விளங்குகிறது. எனக்கு அகஸ்தியர் அனுக்ரஹப்படி இப்பொழுது வேறுணவும் வேண்டாம்; உமது தம்பியை வேறு உணவுக்காக விடவும் மாட்டேன். ஆனால் நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு ஸரியான விடையளித்து என் சாபம் நீங்கச்செய்தால் உமது தம்பி விடுபடுவன்.

த:—அப்படியே கேளும்! உமது சத்கர்மாக்களால் உமக்கு ப்ராஹ்மணர்கள் உணரும் நுட்பங்கள் எல்லாம் வெளிப்பட்டிருக்குமே. என்னிடம் கேட்கும் உமக்குத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது ஒன்றும் இராது. ஆயினும் நீர் கேட்பதாகக் கூறிவிட்டபடியால் என் ஆசார்யர்கள் அருளாலும், பகவான் அருளாலும் தெரிந்தவரையில் விடையளிக்கிறேன்.

ந. பா:—யார் ப்ராஹ்மணன் என மதிக்கத் தக்கவன்?

த:—ஓ சிறந்த பாம்பே! ஸத்யம், தானம், பொறுமை, நல்நடத்தை, அஹிம்ஸை, தவம், தயை, இவை எவனிடம் காணப்படுமோ அவனே ப்ராஹ்மணனென மதிக்கப்படுவான்.

ந. பா:—சூத்ராதி மற்றையவர்ணத்தாரிடம் கூட இக்குணங்கள் காணப்படலாமே. அவர்களையும் ப்ராஹ்மணர்கள் என்னலாமா?

த:—சூத்ரரிடம் இவைகள் காணப்படின் அவன் சூத்ரனென மதிக்கப்படான்; மற்றும் உயர்ந்தவனாகவே மதிக்கப்படுவன். ப்ராஹ்மணனிடம் இவை காணப்படாவிடின் அவன் ப்ராஹ்மணனே அல்லன்.

ந. பா:—சில ஆத்ம குணங்களால் மாத்திரம் ப்ராஹ்மணன் என ஒருவன் மதிக்கப்பட்டு விடுவானாயின், பிறவி வர்ணம் என்று வேதங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளவை வீணாக வல்லவா போய்விடும்?

த:—ஜாதி வர்ணாதிகள் எல்லாம் கலந்து வரும் இக்காலத்திலும், இனிவரும் கொடிய காலத்திலும் வெறும் பிறவியால் மாத்திரம் ஒருவன் வர்ணம் நன்கு மதிக்கப்படாது. ஸ்திரீ புருஷர்களின் கொடுமையால் இவ்விஷயம் மிகக் குழப்ப முடையதாகிவிடும். சிற்சில விடங்களில் ஆகுதிகள் கொடுக்கும்பொழுது ரிஷிகள் இவ்விஷயங்களைக் கருதியே வசன ப்ரதி வசனங்கள் அமைத்துள்ளார்.

ந. பா:—இப்படி ஒரே அடியாகக் கூறிவிடலாமா? இதில் அபிப்பிராய பேதமில்லையா?

த:—வேத ஸம்ஸ்காராதிகளில் யோக்யதை ஒரு தகுந்த பிறவியுடையவனுக்கு வருமளவும், அவன் சூத்ரன் என மதிக்கப்படுவன். பின்னர் அவன் வர்ணத்தன்மை அவனுக்கு உண்டு என்ற சில ரிஷிகள் அபிப்ராயம் உள்ளது. ஆயினும் வேறு ரிஷிகள் ஸம்ஸ்காரங்களைக் கைக்கொண்ட பின்னர், தகுந்த பிறவியுடையவன் அவைகளில் தவறாது ஒழுகினால் தான் அவன் வர்ணம் அவனுக்குத் தக்கும்; இல்லாவிடில் கலப்பு ஜாதியார்களுங்கூட அவனைவிட ஏற்றமென மதிக்கப்படுவர் என்றும் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இவைகளைத் தழுவியே நான் இவ்வாறு உமக்குக் கூறினேன்.

என்று இவ்வாறு தருமபுத்திரர். நகுஷ மலைப்பாம்பின் முதல் கேள்விக்கு முடிவு கட்டினார்.

காகிதம்.—நமக்குப் பலவிதத்திலும் உபயோகப்படுகிற கடிதாசு, ஒரு ஜப்பானிய வியாபாரியால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவருடைய கடைச்சாமான்களைப் பட்டுத்துண்டுகளில் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டிய செலவைத்தடுக்க உபாயத்தைத் தேடினார். ஒரு நாள் தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு குளவிக்கூண்டைக் கண்டார். இந்த அற்பப் பிராணி, ஒருவிதமான மரத்தைப் பசையாக்கி உபயோகிக்குமானால், நாம் ஏன் நம்முடைய புத்தி வன்மையைக்கொண்டு அதேமாதிரி செய்யக்கூடாதென்று எண்ணி, கடிதாசு செய்யும் விதத்தைக் கண்டுபிடித்தார் என்பது ஒருவகை வதந்தி.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS OF THE WORLD

ஐரோப்பிய மஹாயுத்தம்

நாளது மாதத்தோடு இந்தக் கொடிய யுத்தத்தின் மூன்ருவது ஆண்டு நிறைந்து, நான்காவது ஆண்டு ஆரம்பமாகின்றது. இதுவரையில் கோடிக்கணக்காக ஜனங்கள் இறந்து போயினர் என்ருலும், யுத்தம் எப்போது முடிவடையும் என்பதைச் சொல்ல ஏதுவில்லாமிலிருக்கிறது. மேற்கரங்கத்தில் நேசப்பான்மையார் கடும்போர் புரிந்து, ஜர்மானியர் வசமிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிரதேசங்களைக் கவர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். கிழக்கரங்கத்தில் ஜர்மானியருக்குச் சற்று சவுகரியம் ஏற்பட்டதற்கு ருஷியாவில் உண்டான ராஜகீய மாறுபாடுதான் காரணம். ஏற்கனவே அங்கு, கட்சிப் பிரதிகட்சிகள் இருந்தனவென்றும், அதன் காரணமாகச் சக்கரவர்த்தியை ராஜ்யத்தை விட்டகற்றின ரென்றும் முன்பொரு விசை கூறினேம். அப்பால் நேர்ந்த சில துர்த்தசைகள் காரணமாக, போர் வீரர்களில் சிலர் சீர்கேடடைந்தவர்களாக, எதிரியோடு போர்புரியாமல் பின்னடைந்து ஓடுவாராயினர். அப்படித் துரோகம் புரிந்தவர்களைக் கடுமையாகத் தண்டித்தும், சர்வாதிகாரத்தையும் ஸ்ரீமான் கரேன்ஸ்கி என்னும் தேசாபிமானியிடம் ஒப்புவித்தும், மேற்கூறிய துர்த்தசைகளை ஒருவாறு பரிஹரித்திருக்கின்றனராதலால், இனிப்போர்வீரர்கள் முன்போலப் பலங்கொண்டு, சத்துருவை எதிர்த்து, அவர்கள் புதிதாகக் கவர்ந்துகொண்ட பிரதேசங்களை மீண்டும் பெற்று, அவர்களை முறியடிக்கக்கூடுமென எதிர்பார்க்கிரோம்.

* * *

பள்ளிக்கூடங்களில் இங்கிலீஷ் படிப்பு

நமது நாட்டிலுள்ள பள்ளிக்கூடங்களில் மாணுக்கர்களுக்குப் போதிக்கப்படும் எல்லா விஷயங்களையும் தேச பாஷைகளிலேயே போதிக்கப்படவேண்டுமென்று ஒரு சாராரும், இங்கிலீஷ் மூலமாகவே போதிக்கப்பட வேண்டுமென்று மற்றொரு சாராரும் நெடுநாளாக வாதித்து வருவதை நாம் அறிவோம். தேசபாஷை மூலமாக விஷயங்களைச் சொல்வதனுல், மாணுக்கர்கள் அவைகளை எளிதில் கிரகிக்கக்கூடுமென்பதே முதல் கட்சியாருடைய கொள்கை. நிற்க, கீழ்த்தரப் பள்ளிக்கூடங்களில் இங்கிலீஷ் போதிக்கப்படும் விதத்தைப்பற்றி ஆலோசனைசெய்ய ஒரு கமிடி நாளது மாதம் 20-ம் தேதி ஸிம்லாவில் கூடும். பிள்ளைகள் எந்த வயதில் இங்கிலீஷ் கற்கிருர்கள், எந்த வயதில் அதைக் கற்பிக்கவேண்டும், அதைக் கற்பிப்பதன் மூலமாக பிள்ளைகளுக்கு எப்படிப்பட்ட சிரமம் உண்டாகிறது, அதனுல் தேச பாஷைகளுக்கு எப்படிப்பட்ட மலினமேற்படுகிறது என்பனபோன்ற விஷயங்களை மேற்படி கமிடியார் ஆலோசித்து ஒருவித முடிவு செய்வார்கள். தேச பாஷைக்கு மலினம் வராமலும், ராஜபாஷைக்குப் பிரத்யேகமான உயர்த்தியைக்கொடாமலும், கல்வி கற்பித்துவந்தால் போதுமானதாக விருக்குமென்பது நமது கொள்கை. என்ருலும், கற்ற கல்வியைக் கொண்டு ஜீவனேபாயம் செய்யவேண்டியவர்களுக்குத் தேசபாஷைகள் மூலமாகவே கல்வி கற்பிப்பதுதான் சிலாக்யம். அதனுடன் இங்கிலீஷ்பாஷையும் தெரிந்திருந்தால், பொன் மலர் நாற்றமுடைத்ததாம்.

* * *

தமிழ் கல்விச் சங்கம்

சாதாரண ஜனங்களுக்கு, எளிய நடையில் எழுதப்பட்ட புஸ்தகங்கள் மூலமாயும் பத்திரிகைகள் மூலமாயும், கல்வியைப் போதிக்கிறதற்காக இதுவரையில் நடந்த பிரயத்னங்கள் அவ்வளவாகப் பயனைக் கொடுக்கவில்லையென்று கருதிய சில ஸ்ரீமான்கள், மேற்கூறிய பெயருடன் ஒரு சங்கத்தை ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர். தமிழ் அபிவிருத்தியிலும், தமிழரின் ஞானபிவிருத்தியிலும் மிகுந்த சிரத்தையெடுத்துக்கொண்டு வரும் நமக்கு இப்படிப்பட்ட சங்கஸ்தாபனம் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது. சென்ற பத்து வருஷங்களாக நமது "போதினி"யை ஆதரித்துவரும் அபிமானிகளுக்கு நமது சிரத்தை நன்கு தெரிந்திருக்கும்.

இச்சங்க நிர்வாகர்களுடைய நோக்கம் மேலானதேயாம். என்ருலும், செய்யவேண்டிய காரியம் இன்னது, பிரசுரிக்கவேண்டிய புஸ்தகங்கள் இன்ன மாதிரியானவை என்பனபோன்ற பல விஷயங்களை ஆராய்ச்சி

செய்து தீர்மானிக்க ஒரு மஹா நாடு முதலில் கூடவேண்டியது அவசியம். அதற்கு இப்போதுள்ள பத்ரிகாசிரியர்கள், ஏற்கனவே ஆங்காங்கு உழைக்கும் சங்கங்களின் நிர்வாககர்கள், பொதுவாக தமிழின் அபிவிருத்தியில் அபிலாஷை கொண்ட அனைவரும் அழைக்கப்படவேண்டும். நமது தமிழைத் தவிர மற்றைய தேச பாஷைகள் எல்லாம், வரவரத் தழைத்து வளருகின்றன. அவைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் மஹா நாடு ஏற்பட்டுள்ளது. கன்னடத்தில் எளிய நடையில் கதைப் புத்தகங்கள் எழுதியனுப்புவோர்க்கு ரூ. 500 முதல் 1000 வரை ஸன்மானம் செய்வதாக மைஸூர் யூனிவர்ஸிடியார் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். தெலுங்கு விக்ஞானசந்திரிகையின் ஊக்கமும் நாமறிந்ததேயாம். வங்கீய ஸாஹித்ய பரிஷத் என்னும் வங்காளபாஷைச் சங்கத்தின் வேலைகள் வெகு ஆச்சரியத்தைத் தரத்தக்கன. மேற்கூறிய சங்கங்களின் நடைகளைப் பின்பற்றி, நமது தமிழ்ச் சங்கத்தாரும் ஜனோபகாரமான காரியங்களைச் செய்வாரென நாம் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம்.

* * *

ஆகாய வழி

இந்த ஐரோப்பிய யுத்தம் காரணமாக ஆகாய விமானங்களின் சங்கியையும் உபயோகமும் அதிகமானபடியால், யுத்தம் நின்ற பிறகும், அவ்விமானங்களை ஜனஸமூகத்துக்கு உதவியுள்ளனவாக்கலாமென்ற அபிப்பிராயம் முதிர்ந்து வருகிறது. இதற்கிணங்க, இங்கிலாந்தில் ஸ்ரீமான் மாண்டேகு அவர்கள் செய்த ஒரு உபன்யாசத்தில், ஆகாயமார்க்கமாக இந்தியாவுக்கு நான்கு நாளில் வரலாமென்று சொல்கின்றனர். அதில் ஒன்றரை நாளே விமானத்தில் இருக்கவேண்டிய காலம். பாக்கி, இடைவழியில் இராப்போதைக் கழிக்கவேண்டிய காலமாம். நமது புராதன தர்ம சாஸ்திரக்ஞர்கள் சமுத்திரத்தைத் தாண்டக்கூடாதென்று விதித்ததே நமது ஜனஸமூகம் முன்னடையாததற்குக் காரணம் என்று பலர் கூறுகின்றனர். ஸ்ரீமான் மாண்டேகு கூறுவதுபோல, இந்தியாவுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் ஆகாய மார்க்கமாகப் போக்குவரவுச் சவுகரியம் ஏற்பட்டால் அப்போது நமது ஜனஸமூகம் முன்னடையுமா என்பது போகப்போகத்தான் தெரியவேண்டும். என்றாலும், கேவலம் ஐரோப்பியரோடு ஸஹவாஸம் செய்வதினால் மட்டும், ஜனஸமூகாபிவிருத்தி யுண்டாகுமென்பது ஒரு தலையாக நம்பக்கூடியதன்று.

* * *

நமது சக்ரவர்த்தினியும், அவர் இந்திய வீரரின் குடும்பத்தினர்க்குக் காட்டும் அநுதாபக் கடிதமும்

இவ்விஷயமாய் நமக்கு கவர்ன்மெண்டாரிடமிருந்து விசேஷ அறிக்கைப் பிரசுரம் ஒன்று சமீபத்தில் கிடைத்தது. அதன் விவரம் வருமாறு :—“ இம்மஹா யுத்தத்தில் போர்முனையில் கொல்லப்பட்டோ, காயத்தினால் உயிர் துறந்தோ, நோயினால் மரணமடைந்தோபோயுள்ள இந்தியச் சேனையின் உத்தியோகஸ்தர்கள், இந்தியப்படைவீரர் ஆகிய இவர்களின் சுற்றத்தார்க்குச் சக்கரவர்த்தியின் உருவப்படமொன்று அளிக்கப்படுமென்று சென்ற ஏப்ரல் மாதத்தில் லாகூரில், ஸ்திரீகள் கூட்டத்தில் லேடி செம்ஸ்போர்ட் சொன்னார். அப்படியே, சக்கரவர்த்தினியின் உருவப்படத்தின் பிரதிகள் ஏராளமாக இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் கூடிய சீக்கிரம் விநியோகம் செய்யப்படும். போர் முனையில் தீரங்காட்டி உயிர் துறந்தவர்களின் குடும்பத்தார்க்கு சக்கரவர்த்தினியார் காட்டும் அனுதாபச் செய்தியானது அவரது கையாலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. நமது சக்கரவர்த்தியும் சக்கரவர்த்தினியும் இந்தியப் பிரஜைகளிடம் கொண்டுள்ள பிரியத்துக்கும் அபிமானத்துக்கும் அது மற்றோர் உதாரணமாகும். அவ்வுருவப்படத்தின் பிரதியொன்று நமக்குக் கிடைத்தது. சக்கரவர்த்தினியைப்போலவே உருவப்படம் வெகு அழகாய் அமைந்திருக்கிறது. அப்படம், யுத்தத்தில் உயிர் துறந்தவர்களின் குடும்பத்தார்க்கு இனமாய் அனுப்பப்படும். இப்படத்துக்கு ஆப்டோன் பிளாக்கு இன்னும் தயாராகததால், அடுத்த சஞ்சிகையில் அச்சிட்டனுப்புவோம்.

M. Ramaswami Ayyangar Esq, B.A.,L.T., *Inspector of Schools.*—Viveka Bodhini is a *very instructive monthly* dealing with Nature—Study, Hygiene, Education and other useful subjects *and will be useful to teachers in Elementary Schools.*

ஹாஸ்யத் துணுக்குகள்

WIT AND HUMOUR

சுக்குச்செட்டியான ஒரு மார்வாடி கிருபண சிரோமணி என்ற பேர் பெற்றிருந்தான். ஒரு நாள் அவனுடைய ஓரேமகன் பக்கிங்ஹாம் வாய்க்காலில் விழுந்து முழுகிப்போகும் தருணத்திலிருக்கையில், ஒரு கூலிக்காரன் கண்டு குதித்து, பையனைக் கரையேற்றினன். மற்ரும் நாட்காலையில் மார்வாடி அந்தக் கூலிக்காரனைக் கண்டு, "நீதானே நேற்று என்னுடைய பையனை வாய்க்காலிலிருந்து கறையேற்றினய்?"

ஏதாவது இனும் கிடைக்குமென்று எண்ணிய கூலிக்காரன் "ஆமாம், நான்தான்" என்ருன்.

"அப்படியானல் அந்தப் பையனுடைய குல்லாய் எங்கே?" என்று கேட்டான்.

கூலிக்காரன் மார்வாடியைப் பார்த்து "உனக்குக் கிருபண சிரோமணி என்ற பேர் பொருந்தும்" என்று சொல்லி விட்டுப் போனன்.

* * *

புதிதாகக் கட்டப்பட்ட சிறைச்சாலையைச் சுற்றிப் பார்த்து வந்த கலெக்டர், அதனுடைய அமைப்பைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இரண்டொரு நாள் கழித்து, கலெக்டர் தமது சிறு பையனுடன் ரயிலுக்குப் போகும் போது அப்பையன் அங்கு ஒரு பெரிய கட்டிடம் தெரிவதைச் சுட்டிக்காட்டி "அப்பா, இது என்ன் கட்டிடம்?" என்ருன்.

"இதுதான் ஜெயில்" என்ருர் கலெக்டர்.

"நீ போய் இருந்தாயே அந்த ஜெயிலா இது?" என்று பையன் கேட்டான். கலெக்டர் திடுக்கிட்டுப்போயினர்.

* * *

சேண்பகம்.—ஏண்டி! முத்தமிட்டுக்கொண்டால் ஒட்டுவாரொட்டி வியாதி வருகிறதாமே!

கோமளம்.—அது என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. பணத்தினல்தான் அந்த வியாதி வருகிறதென்று என் அகத்துக்காரர் சொல்கிருர். ஆதலால்தான் அவர் என்னிடம் ஒரு போதும் பணம் கொடுப்பதில்லை.

* * *

குறிக்காரன்.—ஐயா! நீர் ஒரு வருஷத்தில் இறந்துவிடுவீர், கையில் உள்ள கோடு அப்படித்தான் இருக்கிறது.

குறிகேட்பவன். — நிஜமாகவா? அதற்கு ஏதாவது பரிகாரம் கிடையாது?

குறிக்காரன்.—அதற்குப் பரிகாரமே கிடையாது. இன்னெருதரம் வேண்டுமானலும் சொல்கிறேன். நீர் ஒரு வருஷத்தில் இறந்துவிடுவீர். ஆனல் எந்த வருஷம் என்பது மட்டும் தெரியாது.

* * *

பிரபல வக்கீலான சரவணப் பிள்ளை, புதிதாக வக்கீலாக அமர்ந்த தமது மகனுக்குச் சில வியாஜ்யங்களின் கட்டுகளைக் கொடுத்து, பிரத்யேகமாகப் 'பிராக்டிஸ்' செய்யச்சொன்னர். சில நாள் கழித்ததும், சந்தோஷமுகத்துடன் மகன் உள்ளே நுழைந்து, பிதாவைப் பார்த்து "நா.ச.மூ.ல. சடையன் செட்டியார் கேசில் நீர் பன்னிரண்டு வருஷங்களாகப் பாடுபட்டீரே, ஞாபகம் இருக்கிறதா?" என்ருன்.

"ஆமாம்; அதற்கென்ன?"

"நான் அந்தக் கேஸை ராஜி பண்ணிவிட்டேன்."

"ராஜி பண்ணிவிட்டாயா? அடே! முழு முட்டாள்! உனக்குச் சாசுவதமான வரும்படி வருவதற்கல்லவா அந்த உன்னிடம் கொடுத்திருந்தேன்."

* * *

பாலவைத்தியன்.—"நீர் ஒரு போதும் நோயைத் தெரிந்துகொள்வதில் தவறிப்போனதில்லையா?"

பிரபல வைத்தியர்.—"ஒரே ஒருதரம் தவறிப் போயிருக்கிறேன். அழுக்கடைந்த வேஷ்டியை உடுத்துக்கொண்டு ஒருவன் வந்தான். அவனுடைய நோய் அஜீர்ணம் என்று சொல்லிப் போகச்சொன்னேன். பிற்பாடு, அவனுடைய வாஸ்தவமான அர்தஸ்து தெரியவந்ததும், அவனுக்கு மஹோதர வியாதி இருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்க வேண்டும் என நினைத்தேன்.

T. V Sivakumara Sastri Esq, B. A., L. T, Vice Principal, Teachers' College, Saidapet—"The articles are *very instructive and embrace a variety of useful topics.* You deserve to be specially complimented upon the articles on scientific subjects that you are making available to the general public.